

ΙΑΣΟΝΟΣ ΔΕΠΟΥΝΤΗ

ΑΠΟ ΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

ΔΙΦΡΟΣ • 1962 • ΑΘΗΝΑ

ΜΕΡΙΚΑ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΚΡΙΤΙΚΩΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΩΝ ΓΙΑ ΤΟ
ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΙΑΣ. ΔΕΠΟΥΝΤΗ « ΑΠΟ ΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ » (1946)

Ὁ Ἰάσων Δεπούντης μὲ τὸ βιβλίο του « Ἀπὸ τῆ θάλασ-
σα » μᾶς δίνει τὴ μεγαλύτερη ποιητικὴ οὐσία τῆς νέας σχολῆς
μέσα σὲ λίγη ἔκταση. Τὰ ποιήματά του εἶναι ἀξιόλογα. ἔχουν
ἀληθινὴ συγκίνηση καὶ πολλὴ μαστοριὰ ὑποβολῆς. Ὁ ποιη-
τὴς τραγουδεῖ τὰ Δωδεκάνησα σ' ἓναν τόνο δημοτικοῦ τρα-
γουδιοῦ, μὲ πολλὰ παιχνιδίσματα καὶ ἀξιοθαύμαστη ἀνασύν-
θεση τῶν οὐσιαστικότερων στοιχείων τῶν τραγουδιῶν τοῦ
λαοῦ.

Κ. ΒΑΡΝΑΛΗΣ

Ἀπὸ τοὺς νέους ποὺ ἐμφανίζονται γιὰ πρώτη φορὰ πρέ-
πει ν' ἀναφερθεῖ τὸ ὄνομα τοῦ Ἰάσ. Δεπούντη. Μερικὰ ποιή-
ματά του, ποὺ ἔτυχε νὰ συναντήσω σὲ ἐφημερίδες καὶ περιοδι-
κά, καθὼς καὶ ἡ συλλογὴ του « Ἀπὸ τῆ θάλασσης » διακρίνονται
γιὰ τὸ σεμνὸ τους τόνο καὶ τὴν εἰλικρίνειά τους. Σ' ἀφήνουν
ν' ἀντιληφθεῖς ὅτι ὁ ποιητὴς ἔχει πλήρη συνείδηση τῶν δυσκο-
λιῶν ποὺ πρέπει νὰ ὑπερπηδήσει γιὰ νὰ δώσει προσωπικὸ τόνο
στὸ τραγούδι του. Ἀπὸ τὰ ποιήματα τῆς συλλογῆς σημειώ-
νουμε τὸ « Ὁ ναύκληρος τοῦ David L. ». Περιέχει συγκίνηση ποὺ
ὁ ποιητὴς κατορθώνει νὰ τὴν ἀποδώσει μὲ τὰ πιὸ ἀπλὰ μέσα.
Ὅλα αὐτὰ σὲ κάνουν νὰ πιστεύεις ὅτι κάτι τὸ σημαντικὸ θὰ βγεῖ,
καὶ ἴσως ὄχι πολὺ ἄργα.

Β. ΒΑΡΙΚΑΣ

Εἶναι αὐτὴ ἡ θαλασσινὴ συνείδηση τῆς νησιώτικης Ἑλλά-
δας, ποὺ δίνει τὴν καθαρότητα καὶ τὴν εὐκινησία στὸ ταλέντο
τοῦ ποιητῆ. Τὰ ξυλῆνια πλεούμενα, τὰ παραθαλάσσια ξωκλή-
σια τῶν ναυτικῶν, τὸ βασανιστικὸ θαλασσόδαρμα τῶν ψαρά-
δων, τὸ σάπιο ξύλο καὶ τ' ὄστρακο καὶ τὸ μικρὸ ἀπολίθωμα
τῆς ἀκρογιαλιᾶς τοῦ νησιοῦ. Ὁ ποιητὴς ξέρει καλὰ τὴ ζωὴ
τούτη σ' ὅλη τὴν ἔκτασή της — ξέρει δηλαδὴ καὶ τὴν ποίησίν
της πούναι ζωή.

Α. ΠΑΝΣΕΛΗΝΟΣ

Pour chanter chacune des îles du Dodécanèse, M. Dé-
pountis les aborde par la mer, qui rendait leur servitude
plus lourde et leur espérance plus vivante. La mer, c' est
aussi le lieu quotidien des peines, des angoisses, et du ré-
confort d'une population de pêcheurs. M. Dépountis se situe
dans la tradition des chansons populaires et évite la tenta-
tion du sentimentalisme.

(Ἀπὸ τὸ Ἀναλυτικὸ Δελτίο Ἑλληνικῆς Βιβλιογραφίας
τοῦ Γαλλικοῦ Ἰνστιτούτου).

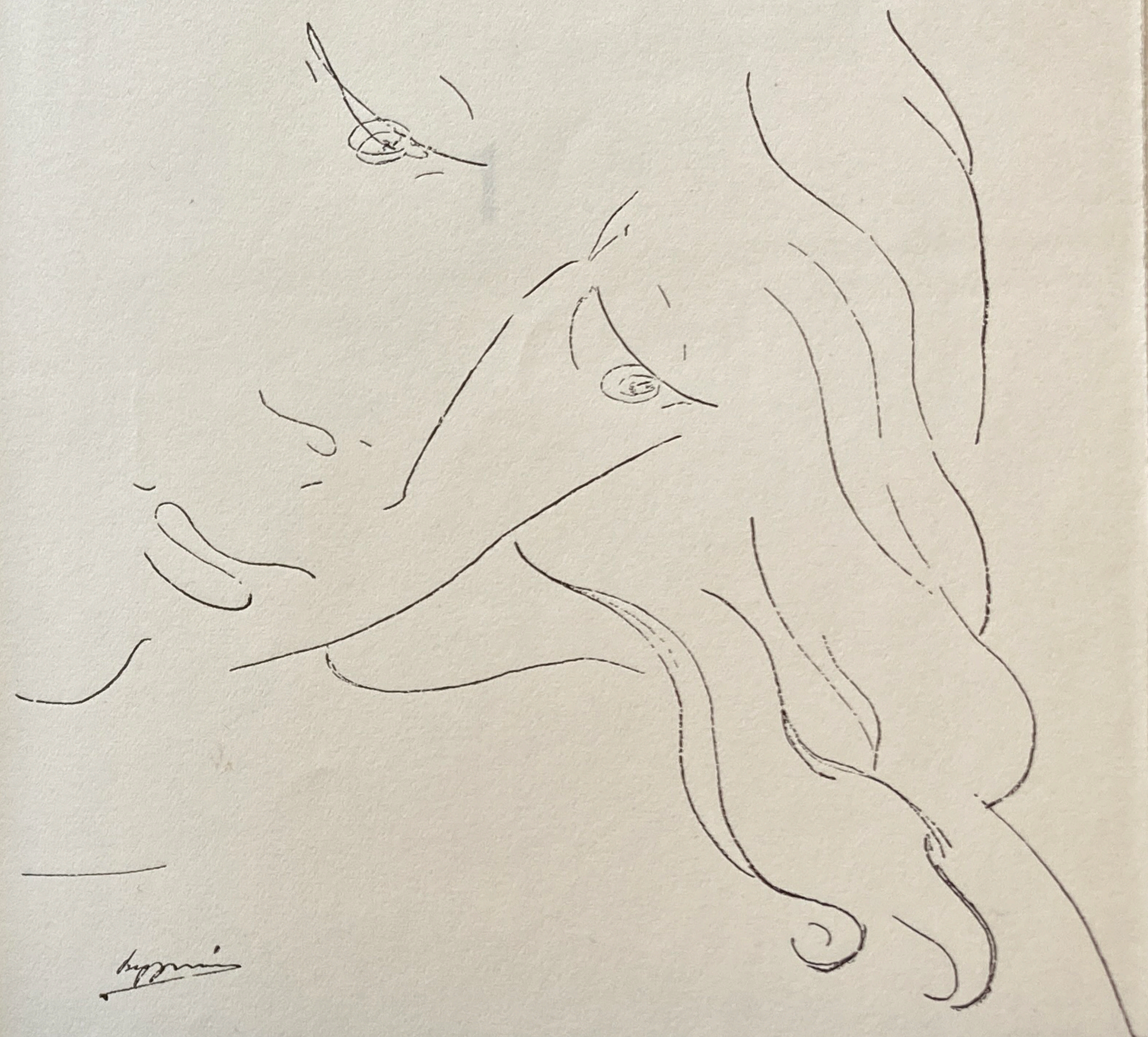
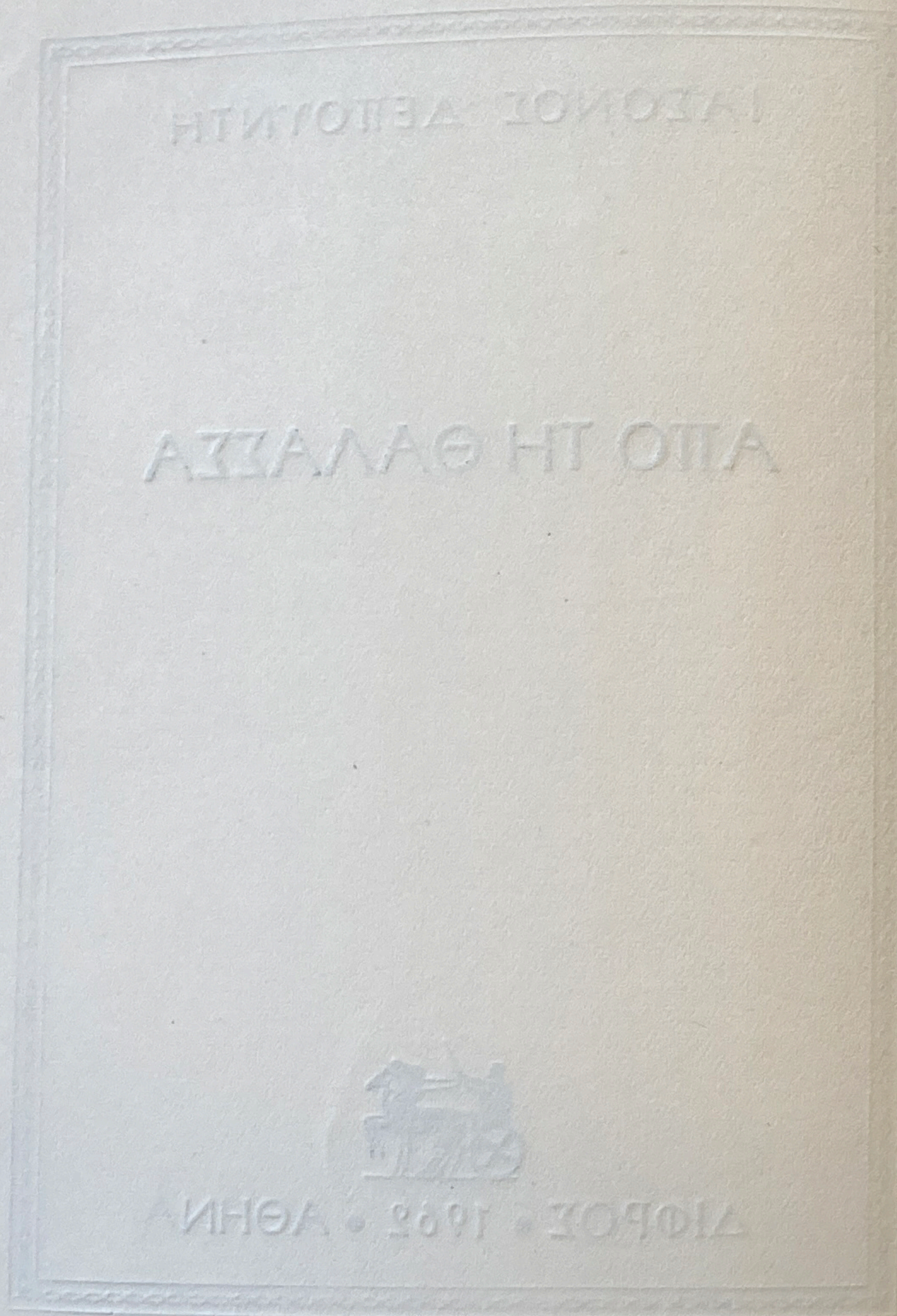
ΑΠΟ ΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

ΙΑΣΟΝΟΣ ΔΕΠΟΥΝΤΗ

ΑΠΟ ΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

ΔΙΦΡΟΣ • 1962 • ΑΘΗΝΑ

Πνεῦμα Θαλασσινό

1

Αἶγαιο

ΡΟΔΟΣ

Ἀνάβει πάντα ἀπὸ τῆ θάλασσα

... ἢ βάρκα μας ἢ κουρελοῦ πὺν ξεκινάει
κ' ἔχει ἀρματώσει ὅλη τὴ θάλασσα
νὰ πάει
μὲ τὰ δώδεκα κουπιὰ της ...

Νὰ δέ — πὺν φαγε φουσκοθαλασσὰ τὴν πρύμη μας
νὰ δέσουμε τὴν πρύμη μας ξημέρωμα στὴ Ρόδο.

Ἄστον καλὴ κι ἄστον ψηλὴ κι ἄστον χρυσὴ
τὸν Ἥλιο σου γιὰ νὰ μᾶς στεφανώσῃ.

Νὰ δέ — πὺν φαγε φουσκοθαλασσὰ τὴν πρύμη μας
νὰ δέσουμε τὸν πόθο μας καὶ νὰ γιορτάσῃ ὁ κόσμος.

Ἄστον καλὴ κι ἄστον ψηλὴ κι ἄστον χρυσὴ
τὸν Ἥλιο σου
γιὰ νὰ φανοῦν χρυσώτερα τὰ ξάρτια σου στὸ Αἰγαῖο—
Μπουμπουλίνα καπετάνισσα.

Νὰ λύ — πὺν φαγε φουσκοθαλασσὰ τὴν πρύμη μας
νὰ λύσουμε τὴ γαλανὴ φτερούγα του
στὴν ξαστεριά τοῦ χρόνου!

ΠΑΤΜΟΣ

Συνοδεύει τὰ πανιά μας

Σοῦ φύλαξε τὸ θάμα

Στὴ δική σου γῆ ψηλάφισε τὸν ἥλιο φλόγα ἀπ' τὴ μνήμη του·
κι ἀπὸ τὸν ἥλιο (Μόνη Πηγὴ τους) τὰ πύρινα πῆρε δράματα,
Πάτμος φιλόξενη, δράματα ὅμοια μὲ τὸ λόγο τοῦ Ἰωάννη·
Ἀποκάλυψις Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἣν ἔδωκεν αὐτῷ ὁ Θεός...

Τόσον ἀπλά, θὰ σκέφτηκε σὰν πρωτοδιάβασε, τόσον ἀπλά
ἀρχίζει τὴ φοβέρα του ἕνας καλὸς Προφήτης γιὰ νὰ διδάξει
τὴν Ἑλπίδα, τὴν Ἀγάπη!

Κι ὁ ποιητής, ὥραϊα τρελὸς (κι αὐτὸς Προφήτης), ὁ λυπημένος,
ὁ καλὸς ποιητής,
τὴν αἰγαία φωτιά σου ντύθηκε σὰν ἐκκλησιαστικὴ
λεπτὴ ἀχτίδα,
ἐρχομένη ἀπ' τὴ Σκεπὴ τοῦ Ὑψίστου (1802 μ.Χ.)
γιὰ νὰ σ' ἐπισκεφθεῖ.

Τὰ χρόνια βέβαια περάσαν!
Τὰ χρόνια πὺν τὸν φέραν στὴ Μεσόγειο
ἀπὸ τὴ μακρινὴ πατρίδα του (βαθύ, πνευματικὸ ἀποδημητή).
Ὅμως, νά! — τὰ θαλασσινὰ πανιά μας,
πονεμένη κείνη ἢ πνοή, σ' ἕνα δικό της ὕψος συνοδεύει —

Ἄγια Χαρά καὶ Πόνος!
Κ' ἡρεμοῦν τὰ κύματα τοῦ μακρινοῦ δρόμου.

Πόσο τὴ στενοχώρησαν οἱ καιροὶ στὴ γῆ σου καὶ οἱ γύπες!
Περάσαν Ἀσιάτες Πολιορκητὲς καὶ Ἀπισταὶ καὶ Λατίνοι.
Ὅμως, νά! — ἔχουμε στὰ πανιά μας τὸν ἄνεμο:

Χριστιανικὸ μονοπάτι
κατεβαίνει ἀπ' τὴν ὄχθη τοῦ ὀρίζοντα,
στὴ θάλασσα. Ἡ Μορφὴ ἀγγίζει σὲ φωτεινό...

Διδάσκει. Ἀγαπᾷ.
Στὸ καράβι μας γνέφει ἡ στεριά, σὰν ἄσπρο ἐλάφι — χαρῆτε!
Κ' εἶναι ψαλμὸς ἡ Σιωπὴ, καθὼς μελέτησε τὸν ἄξιό Λόγο...
Ἀπ' ὅταν ἕνα ποίημά του τόσο ἐμπνευσμένο, τόσον ὥραϊο,

Πάτμος φιλόξενη,
ἀπαθανάτισε (sic, 1951) τὴν ἀποκάλυψη τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ!

Σήμερα ἡ θάλασσα μοιάζει σχεδὸν στῆς γῆ τὸ αἷμα.

Ὅμως, νά! — πάλε ἡ φωνὴ του ἀκούγεται στὰ πανιά

τοῦ καραβιοῦ μας —
Ἡ θάλασσα τῶν λαῶν θὰ ἡρεμήσει, ὅπως τὸ πράο βλέμμα του,

Ὅπως κορφὴ σ' αἰγαῖο Νησί,
πὺν πρόσφερε καλύβα καὶ θρακιά στὸ νηστεμένο

στοχασμό του.

Πάτμος, νέα πατρίδα μου,
ὁ H·O·LDERLIN σὲ τραγούδησε!

Στὴ σημερινὴ χαρά σου,
τοῦ τραγουδιοῦ του τράβηξα τὸ δρόμο,
γιὰ νὰ σὲ σμίξω — πλώρη κι ὄραμα μαζί — στὸν ἄξιό Λόγο!

ΚΑΡΠΑΘΟΣ

Ὁ ναύκληρος τοῦ «DAVID L.»

Ὁ ναύκληρος τοῦ φορτηγοῦ «DAVID L.» γέρασε.
Ὁ ναύκληρος τοῦ φορτηγοῦ «D. L.» ἔχει ἓνα παράπονο!
— Πῶς με κράζουνε ἐλ(λ)inas, λέει, ποῦ με γέννησε ἡ Κάρπαθο.
Νὰ μὴν γλέπουν τὰ μάτια τους τὸν καπνὸ καὶ τὸ σύννεφο!
Γι' αὐτό, κάποια μέρα, στ' ἀμπάρι τοὺς νεώτερους κάλεσε,
κατὰ πῶς θὰ πεθαίνει ν' ἀκοῦνε τὸν κρίσιμο λόγο του,
μ' ὑπομονή — τί σημαίνει τὸ ἔλληνας!

Θὰ τὰ λέω (τοὺς ξηγάει) πρῶτα στὴ γλώσσα μου
καὶ σένα σύντροφε θὰ στὰ πῶ γαλλικὰ
καὶ σένα Thomas θὰ στὰ πῶ ἐγγλέζικα
καὶ σένα Tin Tin θὰ στὰ πῶ στὴ δική σου
θὰ τὰ λέω (τοὺς ξηγάει) πρῶτα στὴ γλώσσα μου:

Γεννήθηκα σ' ἓνα νησί με ἄλλα τόσα ... γύρω καὶ θάλασσα
στὰ δέκα μου ἀρφάνεψα, στὰ δώδεκα μίσεψα
στὰ δεκοχτὼ νανάγησα καὶ νὰ πῶς ... στὴν ἄγρια φουρτούνα
τὸ δικό μας θὰ κράταε μὰ ἓνα ἰταλιάνικο μπρίκι
ποῦ τ' ὄνομά του θυμᾶμαι «SICILIA» ὥς τὰ μπούνια
ξυλική φορτωμένο τὸ τρώει ὁ σκύλος κ' ἡ θάλασσα
κάνει ἀβαρία τὸ γλέπουμε κι ἀφήνουμε τὸ πρύμο τοῦ κάβου
καὶ γυρίζουμε δίπλα του ὅξω ἀπ' τὴν Κρήτη. Ὁλημέρα!

Τὴ νύχτα κύμα τὸ κύμα χῶριζε τὰ ξύλα μας, σκοτάδι
σὰ νὰ 'πια γλυκὸ κρασί καὶ θάμπωσα — ἐδῶ τὸν κουρσάρο λέω
κυνηγοῦμε! — νά! τὸ μαχαίρι του! μπηχτὰ μοῦ πέφτει ὁ Ἀλτζερίνος
εἶχα ἓνα μπάρπα τοῦ φωνάζω λύκο, κοῦρσο τοῦ κούρσου!
ἀγριεύω, χτυπάω, τὸ αἷμα καίει, τρέχω, τὸν ἀρπάζω — κερατά!
Ἄχ! ρε Tin Tin πῶς ἀγριεύει ἡ θάλασσα, πῶς ἀδερφώνει ἡ ἔρμη!
Τραβάει μιὰ δύναμη στὸ βύθος της, τραβάει μιὰν ἄλλη στὸ νησί!
— Γλίτωσα 'γὼ κι ὁ Mario, στὸ νῶμο μου τὸν ἔπαιρνα ὀληνύχτα.

Στὰ 13 τὰ Χαρτιὰ μᾶς ἀδικήσανε κ' ἡ Κάρπαθο ἔμεινε ὄνειρο!
Θυμήθηκα καὶ τότες τὸ Mario, τὴ «SICILIA», τὸν κουρσάρο.
Ἀπόψε ἀκούω μιὰ φωνὴ παράξενη, σὰ νάμαι πάλε μεθυσμένος,
Γι' αὐτὸ σᾶς κάλεσα, σύντροφοι καὶ παιδιὰ μου, δὲ κλαίω τὰ βάρσανα!
Εἶναι χαρὰ ἡ μαγκούφα ποῦ μοῦ στέρνει ἡ Κάρπαθο ...

Ἄχ! ρε Tin Tin ἐσένα πιὸ πολὺ ἀγαπᾶω κι ὅλα τὰ παιδιὰ!
Πῶς γαληνεύει ἡ θάλασσα! πῶς ἀδερφώνει γερατειὰ με νιάτα!

ΚΑΛΥΜΝΑ

Ὅρθια πανιά σέ λιμάνι

Στήν Κάλυμνα καλώ—
καλώς 'τα τὰ ναυτόπουλα πού λάτρευε ἡ καρδιά μας.

Ὅλες οἱ νύχτες ρώταγαν μ' ἀγάπη μιᾶς Γοργόνας
γιά τὸ χαμὸ τοῦ Μεγαλέξαντρου—γύρω στὰ κάστρα—
Δώδεκα Κάστρα στ' ἀψηλὰ νερὰ τοῦ καραβιοῦ σας.

Ἡ Κάλυμνα καρτέραε

Ἡ Κάλυμνα καρτέραε

Μὲ τὰ ξανθιά της σήμαντρα

Στὸ λόφο καὶ στὴ φωνὴ τοῦ κόκορα,

Νὰ ρί — πού φαγε φουσκοθαλασσὰ τὴν πρύμη σας
νὰ ρίξει τοῦ ἐρχομοῦ, τοῦ ξαναγυρισμοῦ σας χρυσὸ

τόξεμα — σημάδι στήν πηγὴ τοῦ Αὐγερινοῦ της —
Ποὺ θέλει σπάσει γκαρδιακὰ τὸ φέγγος τῆς Αὐγῆς!

ΛΕΡΟΣ

Στὴν ἄσπρη πλαγιά τοῦ ἡλίου

Σπίτια ἀπὸ θαλασσινὸ νερό.

Στέγες ἀπὸ δέρματα ψαριῶν κι ἀπὸ μαργαριτάρια.

Σὰν ἓνα κόκκινο πουλάρι

ὁ

Ἡλῖος

τρέχει στὰ καλντερίμια τοῦ νησιοῦ. Πηδάει
Στὶς πράσινες λοφοσειρὲς τῆς μέρας.

Καινούριος δρόμος ὁμορφιάς κ' ἐλπίδας
Ἀνοίγεται στοῦ καραβιοῦ τὴν πλώρη :

Σ' ἓνα ποτήρι — ποτήρι μὲ νησιώτικο κρασί

Μᾶς ταξιδεύει μεθυσμένη ἡ κουρελοῦ μας ...

Σ' ἓνα πρεβάσι τοῦ παράδεισου

προβάλλει μεθυσμένη ἡ Λέρος!

Σ' ἓνα στενὸ — στὰ κάτω μαγαζιά — παραπατάει

Μεθυσμένος ὁ Θεὸς τῶν γλάρων.

Πετροβολάει, χτυπάει ψηλὰ μὲ τ' ἄσπρα τους αὐγά,

Ποὺ σπάζοντας, γεμίζουνε φτερά τὸν οὐρανό.

Φτερά βγαλμένα ἀπὸ τὴν εὐτυχία τῆς ψυχῆς μας.

ΚΑΣΟΣ

Φλόγες στὰ πανιά μας

Πιὸ πολὺ μᾶς ἄρεσαν τοῦτοι οἱ λεβέντες ᾿Ανεμοί,
 πὺν τὸ χτυποῦν περήφανα στὰ μύχια τῆς καρδιάς του —
 Δωδεκάνησε καημέ μας.

Ἔγια μόλα,
 Ἔγια λέσα.

— Κοίτα μὴν τ' ἄστρα τῆς Νοτιάς θολώνει μαῦρο συννεφο!
 — Καὶ θὰ στὴ σιάξω ρὲ ναυτόπουλο τὴ φλόγα τοῦ Κανάρη,
 νὰ πυρπολεῖς τὰ πέλαα τῆς χαρᾶς μας.

Ἔγια μόλα,
 Ἔγια λέσα.

Σφουγγαράδικε καημέ—κανάλια Μισιριοῦ καὶ Μπαρμπαριάς
 Ἄνοιχτε ν' ἀκουστεῖ τὸ καλωσόρισες στὰ διάπλατα,
 ἀπ' τὸν τρανὸ καπτα-Ἄινικόλα τῶν Νησιῶν μας!

Ἔγια μόλα, γιά!

Δωδεκάνησε καημέ — τοῦτοι οἱ λεβέντες ᾿Ανεμοί θεριά,
 Πὺν σκάβουνε τὰ κύματα, μαλώνουν μὲ τὸν ἥλιο,
 νὰ τὸ φλογίζουν δυνατὰ στὰ λεύτερα πανιά του· γειά του!

ΧΑΛΚΗ

Φεγγαράκι μου λαμπρὸ

Ἄποψε παίζει μὲ τὴν ἄγκυρα.
 Σμίγει καὶ πάλε ἀπόψε τὸ θυθό!

Φεγγαράκι μου λαμπρὸ,
 φέγγε μου νὰ περπατῶ.

᾽Οχι δὲ σοῦ φέγγω!

— Ποιὸς πῆρε τὴ νεράιδα;

Τὶς ἄσπρες μου φρεγάτες;

Καὶ στὰ Νησιά τοῦ Αἰγαίου

ποιὸς μού κλεισε τὸν Πύργο;

— Πνέμα διπλομανταλωμένο!

Φεγγαράκι μου λαμπρὸ,
 νὰ πηγαίνω στὸ σκολεῖο.

Παιδί — στὸ μυστικὸ σου νάρθηκα
 κλεισμένο — δὲ ξέρω ἀπὸ ξωθιές!

Μιὰ δασκάλα, μὲ χρυσὰ ματάκια, εἶχα,

Μιὰ δασκάλα εἶχα, τὴ χρυσὴ βραδιά!

Νὰ πηγαίνω στὸ σκολεῖο,

νὰ μαθαίνω γράμματα.

— Ἔλα καὶ σοῦ φέγγω!

Ἄνοιξε τὸ χεράκι,

Γράμμα χρυσὸ νὰ πέσει,

Μέσα ἀπὸ ἴνα βαγγέλιο,

Ἀρχαῖο ψαλμὸ ἄκρη ἄκρη!

— Γένος διπλοθεμελιωμένο!

Γράμματα, σπουδάματα,

τοῦ Θεοῦ τὰ πράματα.

Κάτω ἀπ' τὸν ἴσκιό ἀγρυπνημένης προσευχῆς.

Σὲ χίλια θεῖα στόματα παιδιῶν.

Φεγγαράκι μου λαμπρὸ,

πὺν λένε — τὴν Ἑλλάδα!

ΝΙΣΥΡΟΣ

Οἱ σφουγγαράδες τοῦ Τάρπον-Σπρίγκς

Ἄ! τὸ κᾶ, τὸ κᾶ, τὸ κᾶ κλειστή φωνὴ τοῦ σφουγγαριοῦ,
 πίνει τὴ θάλασσα, χορταίνει μὲ ψωμί τοῦ Ἀτλαντικοῦ!
 Στὴ γαλήνη τοῦ κόσμου πατεῖ καὶ σιωπηλὰ περιστρέφεται
 γύρω της, μὲ τὴν ἄχνα τοῦ ψαριοῦ, μὲ τὴ σκιά τοῦ χόρτου,
 ὁ γυμνός, ποὺ πάντα βλέπει στοὺς βυθούς, πιδὸ δυνατὴ
 τώρα πιδὸ δυνατὴ (τοῦ πυρετοῦ) τὴ νοσταλγία.

Βλέπει ὁ γυμνός, θυμᾶται καὶ τῶν ψαριῶν τὰ μάτια πλημμύρισαν
 ... ὅλα πλημμύρισαν μὲ δάκρυα ...

Καὶ στὴν πατρίδα, πρὶν φύγουνε τὰ τσοῦρμα ἀπ' τὴν πατρίδα,
 κάτω στὸ γιαλό, μπρὸς στὴ φιγούρα τοῦ ὄριου καραβιοῦ τους,
 ἕνας παραμυθᾶς Ἀποστολο-Γιάννης τοῦ Χριστοῦ, ἃ τὸ κᾶ
 μὲ τὴν ἁγιαστούρα του, μ' ὁρτὰ τὰ γένια του, μαῦρα του τὰ ράσα,
 ξηγᾷ καὶ γράφει στὴν ἀσβεστόπορτα τῆς κερα-Γραφῆς,
 τῆς κερα-Γραμματικῆς, τῆς κερα-Δημοτικῆς, τῆς Ντοπιολαλιᾶς μας!

ἕνα κεφάλι ζόου, τὸν κομίτι, τῆς πλιγὲς τοῦ Γήλιου,
 τὰ 7 μάθια τοῦ ἄρνηοῦ, τῆς σιδερακρίδες οὐαὶ οὐαὶ οὐαὶ ...

Πουλιά ἀπὸ γαῖμα, σκότεινες φωτιὲς τῆς Ἀποκάλυψης καὶ τρόμους!

Γιὰ νὰ βλογῇσει, ὁ δέσποτας, τὸ καλὸ τους κατεβόδιο ψέλνει!

Τὴν ὥρα αὐτὴ, πὺ ἀνοίγει ἡ τόλμη τῆς Αὐγῆς μὲ τὰ κουπιά·

κ' ἡ Νίσυρο ξυπνάει τὴν Κυριακὴ της.

Φεῦγαν τὴν Ἀνοιξη! — — — — Φτάναν τὸ Χινόπωρο!

Φύγαν Χειμῶνα νηστικοί· κι ἀντὶς πανί, φάνει ἕνα γράμμα :

«Κερα-Καλὴ μανούλα, τὰ πῶλεγε ὁ παραμυθᾶς παπᾶς, σοστά :

«Κραϊζόουλα» λένε τὴ βάρκα μας «Χρυσούλα», σὲ τοῦτες τὶς μεριὲς

πέρα ἀπ' ὅλες τὶς θάλασσες! καὶ τὸν «Αἰ-Νικόλα», τὸ καράβι,

«Ἐἱγκάιος Ναϊκόλς» καὶ τὰ σφουγγάρια μας εἶν' τὰ «ΠΡΩΤΑ!»

«Κερα-Καλὴ, πῶς κῖνο τὸ πρῶν ταξήδεβα τοῦ Ὀκεανοῦ ἀγνοό.

Φιλιά».

Στὸ πέλαγο τῆς Φλώριντας, πέρα ἀπ' ὅλη τὴ γῆς, πέρα ἀπ' ὅλες τὶς θά-
 λασσες, παίζει στὸ βάθος μορφασμούς· θαλασσινοὺς καημοὺς μιὰ φλόγα:
 Αἰγαία φωνὴ τοῦ σφουγγαριοῦ στὴν ξενιτιά — ἃ! τὸ κᾶ, τὸ κᾶ, τὸ κᾶ!

ΤΗΛΟΣ

Ἡ κυρα-Θαλασσινή

Κοντὰ σὲ θαλασσινοὺς κάθετα μιὰ κυρα-Θαλασσινή.
— Ἐλάτε πὶο γιὰλὸ νὰ σᾶς γνωρίσω τὸν πατέρα σας.

Νὰ σᾶς στορίσω τοῦ καλοῦ γονιοῦ, μᾶς λέει, τὸ μισεμό.
Τὴν ὥρια του ψυχὴ, ποὺ μέσα της ἐκατοικοῦσε ἡ Τροία!

Δὲν τὸν καρτέραγε κανεῖς! Μονάχη ἔμαι ἡ κυρά του.
Τόσο, ποὺ οἱ γλᾶροι κρᾶζανε ὑφαίνα πέπλα γάμου:

Τὰ καημένα — τὰ θαλασσοβρεμένα κόκαλα, ὅχ παιδιὰ μου,
Κύμα τὸ κύμα σμίγοντας φτάσαν κοντὰ στὴν Τῆλο.

Γίναν σουραῦλια μαγικὰ τ' ἀνέμου καὶ μᾶς λένε:
Μέσα βαθιὰ ἀπ' τὸ πέλαγο γνέφει μὲ τ' ἄσπρα χέρια του

Θ' ἀνταμωθοῦμε! — Στὸ γιὰλὸ κάθετα μιὰ κυρα-Θαλασσινή.
Ὅλημερὶς ροδόλαε τὴ νύχτα ὑφαίνει σ' ἀργαλειό ...

Τὴ βάρα μας τὴν κουρελοῦ, τὰ πέλαγα καὶ τ' ἄσπρα,
Τὸν Ὀδυσσεά, ὀληνυχτὶς, ὑφαίνει ἡ Πηνελόπη:

Σπάσε τὴν ἄσπρη θύρα Φήμε στὸ δοξαστὸ κοχύλι σου —
Πὲς τὸ τραγούδι αὐτό, νοσταλγικά, τοῦ κύρη μας —

Παῖξε τὴ λύρα σου ν' ἀνοίξει ὁ δρόμος τῆς ἐλπίδας —
Ρέματα τοῦ Νότου, ψάρι κοπαδιαστό, θάρθω μαζί σας.—

Κι ὅθε σηκώνουν οἱ Θεοὶ τὰ κύματα δρολάπια,
Μὲ σεβασμὸ σωπαίνουν στὴν παρουσία τῆς γυναίκας!

Ξεχείλισαν τὰ μάτια της, πλημμύρισε ἡ καρδιά της
Ἑλλάδα! — Στὸ γιὰλὸ κάθετα μιὰ κυρα-Θαλασσινή —

Τὰ καημέ — τὰ θαλασσοβρεμένα κόκαλα, ὅχ παιδιὰ μου,
Κύμα τὸ κύμα σμίγοντας, νὰ μελετοῦνε τὸν πατέρα σας.

ΣΥΜΗ

Τὴν ἀστραπὴ τῆς θεότητος

Ξενιτεμένα μου παιδιὰ κι ὅθε σᾶς βρῆκαν πόνοι,
θαλασσόπουλα,

Μπῆκα σὲ δώδεκα ἐκκλησιές, ἔκαψα δώδεκα λαμπάδες·
Ἄκουσα Δώδεκα Ἀποστόλους νὰ βλογοῦν τὴν τράτα σας,
ναυτόπουλα.

Ξενιτεμένα μου πουλιά, ξενιτεμένα μάτια,
Ἔστησα ἄγ' μαντζουρασιὰ στὰ παρεθύρια σας,
γιὰ νὰ σᾶς ξεπλανέψω ἀπὸ τὰ μαῦρα πέλαγα.

Ἄνοιξαν λά — ἀνοιξαν λάγνα χίλια μάτια στὸ γιὰλό!
Καὶ βγῆκαν οἱ γυναῖκες στὰ κατώφλια τους ...
Βγῆκαν κ' οἱ γέροι πὼς νὰ κρίνουν τὰ ἔργα σας·
Δηγόντας τὰ παλιὰ λεβεντοχρόνια τους,
οἱ θαλασσόλυκοι!

Βγῆκαν καὶ τρεῖς μαλαματένιες στὸν ἀνήφορο
καὶ μὲ χαρὰ καλωσορίζουν τὸ πλεούμενο:
Εὐλόγημένη «ΚΟΡΦΗ» ἀπ' τὴ Σύμη!

Βγῆκε καὶ μιὰ — φάνηκε μιὰ πῶχει τὸν ἥλιο πρόσωπο!
Σῶμα, τὸ σῶμα τῆς νυχτιάς, χέρι τὸ χέρι στ' ἄστρο ...

Καὶ τὸ βλέμμα της βοσκοῦσε στὰ πανιά σας,
ἡ χιλιόμορφη!

Κι ὅλα ὁμορφιά, κι ὅλα χαρὰ ποὺ βγῆκε σὰν Αὐγερινός!

Τὸ χέρι ράγισε ἀπὸ φῶς, τ' ἀστέρι ράγισε ἀπὸ φῶς!
Καὶ τὰ ἔβραν τὸ πρωὶ—φτερά—γιὰ τὴν «ΚΟΡΦΗ» σας!

ΚΩΣ

Τὸ λένε τὰ βουνά

Ἄρια κορμὶ στήν πλώρη μας σφυράει μὲ τ' ἄσπρα χέρια της
ν' ἀναστηθοῦμε!

Βγαίνει ὁ ψαράς, ἡ τράτα του· πρῶι, λιμάνι ὁμηρικόν.
Ὅταν τὸ τσοῦρμο τοῦ γιαλοῦ σὲ δένει μὲ τὰ δίχτυα,
σὰ τί νὰ λέει κ' ἡ σιγὴ μὲ τ' ἄσπρα χέρια της!

(Δὲ λέει· πίνεται ἀπ' τὴν ψυχὴ μας γιὰ δροσιὰ:) ἡ κόρη του
ὁ παπὰς, ἓνας ναύτης, δυὸ κλέφτες, τὸ κύμα κ' ἐγώ.
—Καὶ τὰ νησιά; μᾶς φώναξε ἡ παιδούλα Γαλανή.

Ὁ ναύτης (χέρια πόδια στὴ γραμμὴ:)
—Τῆς μάνας σου τὰ ζή — τῆς μάνας σου τὰ ζήτησα ...
Ἐμεῖς (σωστὲς φωνὲς στὸ ἴσιο:)
—... Καὶ μοῦπε χάρισμά σου καὶ μοῦπε χάρισμά σου.

Ὁ παπὰς (τὴν ὥρα ποὺ διάβηκε ἓνα σύννεφο:)
—Τί 'θελαν οἱ ἄμναλοι νὰ φᾶν' τὰ βόδια τοῦ Ἥλιου
Μὲ τὸ Φῶς!
Οἱ κλέφτες (βαριὲς φωνὲς κουρσάρων:)
—Τὰ βάλαμε τὸν τρά — μ' ἓνα Θεὸ καὶ μὲ τίς Νύφες του.

Ὁ παπὰς (τὴν ὥρα ποὺ φάνηκε ὁ στρατιώτης:)
—Ἐν Τροίῃ πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι φῶτες ὄλυντο!

Ὁ στρατιώτης (καβάλα σὲ καλάμι:)
—Παίρνω τὴν κόρη σου παπά, θαλασσόπαπα,
παίρνω τὴν κόρη ποὺ ἀγαπῶ, γιὰ νὰ περάσω ἀντίπερα.

Ἐμεῖς (σωστὲς ψυχὲς μαζί του:)
—Γιὰ νὰ περά — περάσω ἀντίπερα στὰ κλέφτικα λημέρια.
Πόχουν οἱ κοῦρσοι σύναξη κι ὅλοι οἱ καπεταναῖοι.

...
Ἀθανασία τῶν ψαριῶν γίνε ἀπολίθωμα στὴν Κῶ.
Κλείσε τὴν ἄσπρη θύρα σου πάνω σὲ ξύλο καὶ ὄστρακο,
νὰ καρτεροῦμε τὴ σιγὴ, ν' ἀκούσουμε τί λέει!

(Δὲ λέει· πίνεται ἀπ' τὴν ψυχὴ μας σὰ δροσιὰ:) ἡ κόρη του
ὁ παπὰς, ἓνας ναύτης, δυὸ κλέφτες, τὸ κύμα κ' ἐγώ.
—Καὶ τὰ νησιά; μᾶς φώναξε ἡ παιδούλα Γαλανή.

—Τῆς μάνας σου τὰ ζήτησα, τῆς μάνας σου τὰ ζήτησα.
Καὶ μοῦπε χάρισμά σου καὶ μοῦπε χάρισμά σου!

ΑΣΤΥΠΑΛΛΙΑ

Στὸ δρόμο τῆς θάλασσας

Ἡ κίτρινη ἄμμος, σὰ γυαλί, θά 'ταν λαμπρὰ λιμάνια!
Λοιπόν, ἄς πᾶμε νὰ γνωρίσουμε τὰ καπρίτσια, ποὺ μ' ἀρέσουν
τῆς οἰκονομίας τοῦ χώρου, τοῦ καιροῦ· γιὰ τὴ φθορὰ μιλῶ.

Εἰκόνες νὰ γνωρίσουμε ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα τῆς Δημιουργίας!

Ἀργὰ τρίζουν τὸνα στ' ἄλλο τὰ καράβια μὲ τὶς Ἐπιγραφές.
Ἡ ἀρμάδα, θαρρῶ, Ἀλεξανδρινὴ κι ἀρμενίζει γιὰ τὴ Λίντο —
ν' ἀγοράσουμε τοὺς καθρέφτες, τὰ μαργαριτάρια καὶ χτένες.

Τί φήμη! Σὲ θαλασσοβρεγμένο δάσος κρύψαμε τὴ βάρκα μας·
κ' ἔχει μπαρμπούνια, πάθη ποὺ μ' ἀρέσουν στὰ χρυσὰ σκοινιά του!
Ἔτσι βαθιὰ ποὺ μπαίνουν τὰ νερὰ στὴν κόχη θαλασσοσπηλιά
— Τί λένε;

— Στ' ἀνοιχτὰ θὰ γεννηθεῖ, μὲς στοὺς ἀφρούς,
μὲς στοὺς ἀφρούς, ὁλόξανθη ἢ Ἀφροδίτη!

Οἱ Τρίτωνες εἶναι γαλάζια τέρατα τοῦ Ὠκεανοῦ, φωνάζουν κι
ἀπὸ τὴν Ἀστυπάλαια μὲ τοὺς βράχους χαιρετοῦν τὴν Κύπρο.
Μαζεύουν τὶς νεκρὲς παρθένες σ' ἓναν πράσινο τάφο
καὶ κλαῖνε τὸν ὀβολό, τὰ φροῦτα στὰ πανέρια, τοὺς μηρούς!

Τί δόξα! Ἀπ' τὴν καλύβα τούτη, μέσα στὸ ρόδο, μέσα στὸ ρόδο!
Πῶς ἡ καρδιά μου πόθησε νὰ κοιμηθοῦμε πλάι, στὸ καράβι!
Μὰ μπῆκε ὁ ἐραστής σας, ὁ Ἥλιος, πρὶν ἀπὸ μένα, ποὺ τόσο
σᾶς ἀγαποῦσα, Θεανώ, Ροδὴ, Χιμαιρίς,

— Νάτος, ὁ φιλόσοφος ναυτικός!
Ὁ αὐλὸς του, μαγνήτης, ὅπως λάμπει στὸν πάτο τοῦ νεροῦ

ἢ σιωπῇ·
κ' ἓνας ξιφίας νεκρός, ἀφοῦ πάλεψε μὲ τοὺς καρχαρίες!

Τί πτώση! Ὁ δρόμος ἔχασε πιά τὰ βήματά μας, τὰ βήματά μας
ἔχασαν πιά τὸ δρόμο — διδάσκει — ἀλλ' ὅμως, δές,

ὁ μῦθος τοῦ καιροῦ
λάμπει χρυσός, ἀληθινός, σκιρτάει σὰν ψάρι ζωντανό,
στὸ ἔμορφο στόμα ποὺ τὸν διηγᾶται!

Νησιὰ τοῦ Αἰγαίου, πρὶν σκίσω ἀπὸ τὴν πέτρα σας φτερό,
ὑπνος ἀπέραντος, βαρὺς μού κλεισε τὸ πρῶνι (126 π.Χ.). —

Καὶ τώρα! Θεανώ, Ροδὴ, Χιμαιρίς, ἀγάπες, εἶμαι ἓνας χοντρός,
ἀνέστιος ναύτης,
ἓνας περιπλανώμενος εἶμαι τοῦ καιροῦ, ποὺ ἀκόμα βλέπει:

Ἐξω ἀπ' τὴν πόρτα σας φωτίζουν δώδεκα καντηλιέρια!

ΚΑΣΤΕΛΛΟΡΙΖΟ

Μὲ ποιὸ σκοπὸ τὸν ἔρωτά μου

Ποιὸς ψάχνει γιὰ πετροχελιδονοφωλιές στὸ Κάστρο;
Κι ἄσπρισε πανὶ στὸν Κάβο στ' ἄναμμα τ' Ἀναμαλλιάρη —
Καστελλοριζάνα μου, μαντζουράνα μου.

Ἀπιστη καρδιά, γλυκὲ μου πόνε, Μεγαλόχαρη,
μὲ ποιὸ σκοπὸ τὸν ἔρωτά μου, τὰ φαρμάκια μου, ἄχ!
νὰ σοῦ τὰ κελαδήσω — χτίζω στὴν ἀμμουδιά.

Μὲ κάψαν τὰ νερά, μὲ καίει τ' ἀγέρι, καίνε τ' ἄστρα.
Σκάλωσε κρυφὸ μελτέμι στὴν καρδούλα μου, ἄχ!
κλειστὰ τὰ παρεθύρια σου στὸ διάβα μου.

Χρυσὰ — κι ἂ βρεῖς σκοπὸ γλυκώτερο ἀπαρνήσουμε
χρυσὰ τὰ μονοπάτια μας, σὰν τὰ χρυσὰ ποτάμια —
χρυσοφτεράει τ' ἀηδόνι στὴν κιτάρα μου.

Καὶ πὼς σκληροθαλασσοδέρνεται στὴ στράτα σου, ἄχ!
ἓνα μεγάλο, ἓνα βαρὺ παιδὶ — τὸ τρεμοσπάζω, δάχ!
Μιὰ κόρη ἀγάπησα τρελά,
Καστελλοριζάνα μου, μαντζουράνα μου.

ΚΥΠΡΟΣ

Συνέχεια τοῦ ταξιδιοῦ

Πιὸ πολὺ μᾶς ἄρεσαν τοῦτοι οἱ λεβέντες Ἀνεμοί,
ποὺ τὸ χτυποῦν περήφανα στὰ μπούνια τῆς καρδιάς του—
Κυπριανὲ παλιὲ καημέ μας.

Ἔγια μόλα,
Ἔγια λέσα.

—Τί 'δες μωρὲ ναυτόπουλο καὶ λὲς φίδια τὰ σύννεφα;
—Εἶδα τὸν οὐρανὸ θολὸ καὶ τ' ἄστρα ματωμένα!
—Καὶ τῆς ἀντένας τὴν κορφὴ τ' ἀστροχαλάζι δέρνει!

Ἔγια μόλα,
Ἔγια λέσα.

Κυπριανὲ παλιὲ καημέ μας — τοῦτοι οἱ λεβέντες Ἀνεμοί,
ποὺ σκάβουνε τὰ κύματα, μαλώνουν μὲ τὸν Ἥλιο,
θὰ πιάσουν πρύμα τὰ πανιά.

Ἔγια μόλα, γιά.

Νὰ δέ — πού φαγε φουσκοθαλασσὰ τὴν πρύμη μας,
νὰ δέσουμε τὴν πρύμη μας ξημέρωμα στὴν Κύπρο!

2

μ ε ρ ι κ έ ς δ ι ο ρ θ ώ σ ε ι ς

σελίδα 15	στίχος 13	(νά διαβαστεί :)	στις γῆς
» 24	» 3	»	νά σᾶς στορήσω
» 65	» 4	»	ἀπ' τὰ σείστρα

Τὸ κενό της Ομίλης

(Παρασκευή 10:00 π.μ. 10)

Τὸ ναυάγιο τῆς Ὀμίχλης

(α')

«Πέντε ὀργιές κοίτεται ὁ πατέρας σου
ἀπὸ τὰ κόκαλά του ἔγιναν κοράλλα,
νά, τὰ μαργαριτάρια τὰ μάτια του ... »
Τραγούδι τοῦ Ἀριέλ στὴν Τρικυμία τοῦ Σαίξπηρ,
(Πράξη Α' Σκηνή 6')

Ὅταν ναυάγησε ἡ «Ὀμίχλη»
τὰ κύματα δὲν εἶχαν χέρια νὰ τὴ σώσουν.

Χέρια ἔχουν οἱ σκέψεις, οἱ πόθοι ἔχουν
κ' οἱ κρυφές ἐπιθυμίες τῶν ναυαγῶν τῆς,
ποὺ ζοῦνε κάτω ἀπὸ τὴν ἡρεμὴ ἐπιφάνειά τους
καὶ περιμένουν τὶς Νοσταλγημένες νὰ τοὺς σώσουν.

Ὅπως μιὰ κερκυραία, ἡ Ναυσικᾶ, τ' Ἀλκίνοου κόρη,
σώζει τὸ ναυαγὸ Ὀδυσσεά μετ' ὃν ἔρωτά τῆς·
ὅπως ἡ «Ἀργώ», τὸ μυθικὸ καράβι τοῦ ἁγίου νόστου,
σώζει τοὺς ναυαγοὺς ἀπ' τὴν ὀργὴ τοῦ χρόνου.

Ὅταν ναυάγησε στὰ αἰφνίδια βάθῃ τῆς ἡ «Ὀμίχλη»
τὰ κύματα δὲν εἶχαν χέρια, πάθος νὰ τὴν ἀγκαλιάσουν·
δὲν εἶχαν δίχτυα ἐρωτικὰ οἱ νύχτες τοῦ πολέμου·
δὲν ἀγρυπνοῦσε στὰ νερὰ ὁ φάρος τῆς ἐλπίδας.

Ἄδειασε τὸ σκοτάδι μαῦρα σύννεφα στὴ θάλασσα, πύκνωσε
ἔθαψε τ' ἄστρα ὁ οὐρανός, ἔδωσε ἀπόκριση ὁ θάνατος
κ' ἓνα πελώριο κῆτος ἀπὸ σίδερο ἔπαιψε ν' ἀναπνέει ...

Ἀνάμεσα στὰ βράχια φανατικὰ δαγκάνει τὶς ἐλπίδες του·
«Τί ἔρχεσαι νὰ κλάψεις θύελλα; ὦ θύμῃσες, θύμῃσες χαθεῖτε».
Ἡ νοσταλγία τοῦ ταξιδιοῦ, αὐτὸ πονεῖ καὶ τὸ τρελαίνει,
ποὺ ἄλλαξε ρότα πρὸς τὸν ἄλμυρό του θάνατο·
κ' ἡ νύχτα χάσκει διάπλατῃ ἀπ' τὸ πέρασμά του,
νύχτα πληγωμένη ἀπ' τὶς κραυγές τῶν ναυαγῶν
καὶ τὶς σειρῆνες, καθὼς καρφώθηκε στὴ θάλασσα
βομβαρδισμένο τὸ σιδερένιο κῆτος τῆς «Ὀμίχλης».

(β')

Όταν ναυάγησε ή περήφανη «Όμίχλη»
τὰ κύματα δὲν πῆραν τίς κραυγὲς ν' ἀρπάξουν,
δὲν ἄκουσαν νὰ σώσουν ἀπ' τὰ βάραθρα τοὺς ναυαγούς της·
κ' ὕστερα πιά στὸν παραλογισμένο πυρετὸ τῆς νύχτας
βουβάθηκαν· σωπαῖναν ἐχθρικά.
Δὲν ἦταν ἔμπειρα κ' ἐρωτικά τὰ χεῖλη τους νὰ ἐκφράσουν
τέτοια τραγωδία στ' ἀκρογιάλια· κάτι νὰ ποῦνε γιὰ τὸ αἷμα
ποὺ χυνόταν τόσο στὴν αἰωνιότητα καὶ στοὺς βαριοὺς θανάτους.

Χεῖλη ἔχει τὴν ὀργή της αὐτὴ ἡ τραγωδία·
χέρια ἔχει τὸ πάθος αὐτῆς τῆς ἄγριας νύχτας,
ποὺ ἀναζητᾷ τὸ μυστικὸ τῶν ναυαγῶν της.

Ὡ σκοτεινὸ καράβι τῆς ὀμίχλης!
Ὡ ἐποχὴ τῆς ὀργῆς καὶ τοῦ πόνου!
Ποὺ κουβαλᾷ βαθιὰ στὰ μαῦρα κήτη σου
τὸ πληγωμένο μέλλον μας, ὀδήγησε...
Ὁδήγησε τοὺς ναυαγούς μέσα στίς πολιτεῖες
τῶν παιδιῶν τους, κάτω ἀπ' τὴ στέγη
τῶν παιδικῶν τους χρόνων.

Πάρε τὰ χέρια,
γίνε τὸ πάθος
αὐτῆς τῆς ἄγριας νύχτας.
Σύρε τὰ μάνταλα
ἀπὸ τοὺς βυθοὺς
τῶν ναυαγῶν σου.

Ἡ θάλασσα μορφάζει ἀπόψε ἔξω ἀπ' τίς πόρτες
τῶν σπιτιῶν μας, τυλιγμένη ἐρωτικά
τὸ θαλασσόχορτο τῆς λήθης.

Στὴν Κέρκυρα μιὰ στάχτη βρέχει ἀπὸ φαντάσματα·
σώματα χιμαιρικά, βγαλμένα ἀπὸ τὴν καταιγίδα
ἀφήνουνε φωσφορισμοὺς στὸ φᾶσμα τῆς ὀμίχλης.

(γ')

Ὁ ἀγέρας φέρνει μὲ τὸ βράδυ σταχτιὲς φλόγες.
Στοὺς τοίχους μας πληθαίνουν οἱ βαριὲς σκιές.
Μοιάζει σὰν κάποιοι ν' ἄλλαξαν τὸ σκηνικὸ μας.

Ἀπὸ τὴ στοιχειωμένη πόλη θὰ διαβοῦν ὁλόκληρη τὴν πόλη·
σ' ὁλόκληρο τὸ μέλλον θὰ περάσουν τοὺς πνιγμένους,
τώρα ποὺ ἡ θάλασσα ὁρμάει μαζί τους.
Ὅμως κανεὶς δὲ φαίνεται στοῦ λιμανιοῦ
τὴν ἐρημιά, καθὼς κρατάει τὸ βουητὸ
ἀπ' τὰ κύματα στὴν ἄκρη...

Βοῦίζει, ξαφνικὰ ἀναβράζει κεῖ στὴν ἄκρη ἄκρη·
λέξεις καὶ ψίθυροι, συνθήματα κ' αἰνίγματα ποὺ προμηνοῦν.

Τί ὤκεανός, πόση αἴσθηση καὶ φρίκη στίς ὑποψίες αὐτές!
Τί μνῆματα πελώρια αὐτὸ τὸ ταραγμένο κύμα!

Ἀκόμα κ' ἡ ὥρα ξεπροβαίνει ἀπ' τὴν κραυγὴ της,
σὰν κάτι ξένο νάχει συγκρατήσει μὲ τὰ χέρια ἑνὸς τρελοῦ...
Βράζει στὸ αἷμα ἡ νύχτα ποὺ ἀνεβαίνει ἀπ' τοὺς βυθοὺς
μὲ τὴ σιγουριά τῶν πεπρωμένων.

Ὡστόσο ἡ θάλασσα,
πιότερο ἡ θάλασσα διαφεντεύει τὰ μάτια.
Μοιάζει νὰ περιμένει κεῖνα τὰ βασανισμένα
— νά, οἱ πληγὲς τους! —
κεῖνα τ' ἀληθινὰ κορμιά, ποὺ ἡ θάλασσα —
Ὡστόσο ἡ θάλασσα μοιάζει σὰν τοῦ καιροῦ ποὺ ὁ πόλεμος
γίνηκε ἡ μοῖρα τῶν πνιγμένων.

Αὐτὴ ἡ θάλασσα ποὺ ὁρμάει στὴν πόλη, ὁρμάει στὸ μέλλον.
Καὶ μὲ πελώρια δῆματα — τὰ ἐκπληκτὰ κύματά της — μαρτυρεῖ
πὼς ἄρχισε σὲ ὀρίζοντες πλατιοὺς
γιὰ νὰ κρυφτεῖ μὲς στὰ ναυάγια ὀργισμένη.

(δ')

Νύχτα, μᾶς κάλεσαν
μέσα ἀπὸ κείνα
τὰ αἰμόφυρτα ναυάγια.

Νύχτα, βυθίσου
στὴ σκοτεινὴ φωνή
ποὺ σὲ καλεῖ.

Πάρε τὰ χέρια,
γίνε τὸ πάθος,
σύρε τὰ μάνταλα
ἀπὸ τοὺς βυθοὺς
τῶν ναυαγῶν σου.

Νύχτα, κανεῖς δὲ θὰ βρεθεῖ κριτὴς
τῶν παλιῶν μυστικῶν σου.

Ἀπὸ τὸν πέτρινο ὕπνο τους,
ἀπὸ τὰ φύκια καὶ τὴν ἄμμο,
ἀπ' τὴ ζωὴ τοῦ ὕπνου,
ἀπὸ τὸ θάνατο
νὰ τοὺς ζητήσεις.

Ἀνακάλεσέ τους
ψυχῇ καὶ πνεύματι!

Κραυγὴ ἀπ' τὸν Ἄδη, ἡχώ
ἡχώ στὰ κόκαλα, στὰ νεῦρα
στὰ παράφορα κύματα
ἡχώ

(ε')

Μὲ τὰ συνθήματα τ' ἀγέρα, μὲ τὴ σιωπὴ τῆς θάλασσας
μὲ ὅ,τι σφιχτὰ κρατᾷ διπλωμένο ἡ νύχτα στὸ σκοτάδι τῆς.

Μὲ καθετὶ ποὺ σέρνεται στὰ βάραιθρα
τοῦ σκοτεινοῦ νεροῦ.

Μὲ ὅ,τι κουπιὰ, πανιά, μαδέρια, ἀντένες·
ὦ τραγικὰ τῆς σωτηρίας σύμβολα.

μὲ τί φωνές «βοήθεια» καὶ κραυγές·
μὲ ὅ,τι ἔχασε, κι ἔχανε πιά τὴ δύναμή του ὅλη·
— τὴ δύναμη ν' ἀντισταθεῖ στὴ δύναμη —
— τὴ δύναμη ν' ἀντισταθεῖ στὸ θάνατο —
ν' ἀντισταθεῖ στὴν ὥρα ποὺ πιά τὰ νιώθουμε ὅλα.

Μέσα σ' αὐτὸ τὸ χαροπάλεμα τῆς νύχτας
ποὺ δὲ χορταίνει τὸ αἷμα·
~~ποὺ δὲ χορταίνει τὸ αἷμα·~~
κι ὅλη του ἡ φρίκη κράτησε πολὺ.

Μὲ ὅσους γυρέψανε χιμαιρικά, νοσταλγικὰ τὸ μέλλον
γυρέψανε τὸ πρόσωπό τους πρῶτα ἀπὸ τὴ θάλασσα.

Κι ἀντὶς τὰ τόσα εὐτυχισμένα ὄνειρα ποὺ περιμέναν
τοὺς φόρεσαν μιὰ μάσκα τρόμου καὶ ξανὰ ξανὰ
τοὺς πέρασαν μιὰν ἄλλη μάσκα σιδερένια, πύρινη.

Μὲ ὅλα τ' ἀδιάφορα σὲ ὅποια φθορά, τ' ἀδιάφορα
σὲ ὅποια τραχιά περάσματα.

Μ' αὐτοὺς ποὺ βρήκανε φριχτὸ τέλος στὸ θάνατο, ὁρμάει·
πλησιάζει ἀπόψε ἡ νύχτα στ' ἀνήμπορα παράθυρά μας...

(στ')

Χτυπάει στὰ τζάμια ἡ ἄγκυρα
πὸν πέφτει ἀπ' τὴ φωνὴ τῶν γλάρων·

οἱ στέγες ἀφουγκράζονται τ' ἀνήσυχο φεγγάρι.

Σὰν τὸ στοιχειὸ πὸν σκούζει ἀπὸ τὸ φόβο του
χτυπιέται μὲ φωνές, ξαναχτυπιέται ὁ ἄνεμος·

τὶς κυνηγάει ...

Τὰ κυνηγάει τὰ φαντάσματα·
κι ὅλο τ' ἀλύχτισμά του μεγαλώνει·
κι ὅλο τὸ αἶνιγμα τὸν κυριεύει
— σ' αὐτὴ τὴ μαύρη θάλασσα μπροστὰ τῶν πνιγμένων. —

Φῆμες κυκλοφοροῦν ἀπὸ νωρὶς στὴν πολιτεία
κ' οἱ φόβοι τῆς πολλαπλασιάζονται ὅσο νυχτώνει.

(Ἄγνωστοι, κρυμμένοι, μυστηριώδεις, κάποιοι πὸν ζοῦνε
κάτω ἀπὸ τὴν ἥρεμην ἐπιφάνειά τους καὶ περιμένουν.

Ἄγνωστοι, θλιμμένοι, νοσταλγοί, κάποιοι θὰ φύγουν
μυστικά ἀπ' τὸ παρελθόν τους, πὸν τοὺς κρατᾷ σὲ βάθη
αἰμόφυρτα. Ἔρχονται ἀπὸψε οἱ ἄγρυπνοι νεκροί).

(ζ')

Ἀπ' τὰ ναυάγια, στὴν παραλία, στοὺς δρόμους·
ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ νεροῦ, ἀπὸ τὸν πέτρινο ὕπνο τους,
στὰ μαγαζιά, στὰ καλντερίμια, στὶς ταβέρνες.
Ἀπὸ τὰ φύκια καὶ τὴν ἄμμο, ἀπ' τὴ ζωὴ τοῦ ὕπνου,
στὰ καφενεῖα, στὴν ἀγορά, στὰ καπηλειά της·

ἀπὸ τὸ θάνατο ζητοῦν νὰ ξαναζήσουν
μέσα στὴν ἴδια τους τὴν ἱστορία·
στὸ ἴδιο μέσα μυστικό τους ...
Βυθίζονται στὴ ζωὴ μας οἱ ναυαγοὶ
τῆς σιωπηλῆς ὁμίχλης.

Ἔρχονται ἀπὸ μακριά.
Κι ἀπὸ τὴν ἱστορία
Αὐτῆς τῆς πολιτείας
Πιὸ μακριά
Οἱ ναυαγοὶ
Τοῦ τελευταίου πολέμου.

(Ἄγρυπνοι, θλιμμένοι,
Νοσταλγοὶ — Ἀνεξήγητοι).

Χτυποῦν τὴν πόρτα τῆς χαρᾶς πὸν ὅλα τὰ φωνάζει.
Ἦρθαν γιὰ τὴ γλυκιὰ ζωὴ, ρωτοῦν γιὰ τὴν ἀγάπην.
Ρωτοῦνε τοὺς διαβατικούς, ἂν τοὺς θυμᾶται ἀκόμη
Ὁ πάνω κόσμος· ἂν βλέποντας τὴ θάλασσα μετράει
τ' ἀμέτρητα κορμιά πὸν φρίττουν στοὺς βυθοὺς.

Ρωτοῦν κ' εἶναι ἡ φωνὴ τους σὰν ἀσίγαστο κοχύλι.
Ρωτοῦν κ' εἶναι ἡ χαρὰ τους μὲς στὰ δῆματα τῆς νύχτας.

Ρωτοῦν κ' εἶναι ἡ φωνὴ τους βυθισμένη στὴ φωνὴ μας.
Ὁ πόνος εἶναι πὸν ξυπνάει ἀπὸψε τὶς παλιὲς μνῆμες.

(η')

Χαρά σ' αὐτοὺς ποὺ τραγουδοῦν ἀπόψε στὶς γωνιὲς
τῶν δρόμων. Χαρά σ' αὐτοὺς ποὺ πίνουν στὸ καπηλειὸ
τῆς Μέδουσας (βαθὺ πλεούμενο τῆς νοσταλγίας).

Ὁνειρο, ἀπόψε, τῶν θαλασσινῶν βυθῶν ὁ νέος Δημόδοκος

σιγὰ σιγὰ
τὴ σιγανόρχισε
καὶ διηγᾶται
τὴν ἱστορία τῶν ναυαγῶν του.

Πῆς τὸ τραγούδι καπετάνιε μὲ τοὺς χίλιους γιούς.
Σβῆσε τὴ μελαγχολικὴ χαρὰ στὴ φλόγα τῆς φωνῆς σου.
Τραγούδησέ τους, στέναξε βασανισμένε πόθε, ὑψώσου!
Ὅλοι τους οἱ θαλασσινοὶ γεννήθηκαν παιδιὰ σου...

Ναῦτες,
στρατιῶτες τῶν Ἑθνῶν,
ἀλάνια τοῦ χιμαιρικοῦ τους πάθους,

Περαστικοί,
κουρσάροι μεθυσμένοι τ' ἀνοιχτοῦ πελάγου.
Κι ἀνήσυχοι ὑπνοβάτες στὴν αἰώνια στράτα τοῦ πολέμου
ἀφήσανε στῶν κουρασμένων γερατειῶν σου τὸ κατώφλι
τὴν πανανθρώπινη ἀγάπη.
Ἀσβεστη ἀγάπη· ἡ δόξα τῆς θαλασσινῆς καρδιάς τους!

Ὡ μελαγχολικὴ χαρὰ π' ἀνάβεις τ' ὄραμα τοῦ κόσμου·
φλόγα χρυσή τοῦ τραγουδιοῦ, ἀπόψε σὲ προστάζουν·
φῆξε στοὺς βυθοὺς.

... ποὺ τὸ φάντασμά της τρέμοντας
πέρασε μέσα ἀπ' τὸ τραγούδι...

(θ')

Χαρά στὴν ξωτικὴ Μπαῖα, ἀπόψε, ἡ νύχτα!
Σκαμπανεβάζει στὸ μαγικὸ βυθὸ τοῦ καπηλειοῦ
σὰν τὸ δελφίνι (μιὰ γαλάζια γάτα — ἡ τρικυμία ζυγώνει).

Τρέχει, πηδάει, τανύζει τὸ κορμί της
— σὲ ξαφνικὲς μεταμορφώσεις μπαίνει βγαίνει —
γαλάζιες φλόγες γίνεται κ' αἷμα τῆς βουλιαγμένης πέτρας.

Βυθίζεται καὶ διαπερνάει τὰ φίλτρα·
ἀνεβαίνει, ἀνεβαίνει, ἀνεβαίνει.

Μάτια φτερά, Μπαῖα, ποὺ ἀνεμίζουν.
Μάτια τεράστια· κατοικίες φαντασμάτων.
Θάνατος, ὕπνος καταρράχτης, θάνατος πιά μέσα στὰ μάτια.

Τὸ ἔνστιχτό της, πρῶτο, ὁσμίζεται τοὺς ναυαγοὺς
ποὺ μπῆκαν στὸ βυθό·
καὶ
πίνουν
τραγουδώντας:

«Μπαῖα! ὦ, Μπαῖα!
Στὰ ντάνσιγκ τοῦ Λονδίνου μᾶς περιμένει ἡ Νέλλυ.
Ἀμέτρητες χρονιὲς νυχτώνει κι ὅμως θὰ περιμένουν γυρισμό,
τὸ σπιτικό, ἡ γυναίκα, τὰ παιδιὰ μας· χρόνια, σκοτάδια.
Μπαῖα, κάνε νὰ γυρίσουμε στὴ χώρα μας,
Μπαῖα, δῶσε νὰ γυρίσουμε στὰ σπίτια μας.
Νὰ κλείσουμε, ὦ, Μπαῖα, τὶς πόρτες μας

στὸ φονιὰ πόλεμο.
Μπαῖα, ὄχι στὰ ναυάγια· μὰ στὴ ζωὴ, ζωὴ, ζωὴ,
Μπαῖα, δύναμη τῆς ζωῆς, δεῖξε τὸ δρόμο τῆς χαρᾶς
στοὺς μεθυσμένους ναυαγοὺς σου.»

(1')

Ἄσπρο, γλυκὸ κρασί γιὰ τὴ μαγεία τῆς νύχτας.
Φαντασμαγορικὰ νερὰ τῶν μεθυσμένων.
Χρυσά, γαλάζια, πράσινα πετρόψαρα.
Καβούρια τοῦ βυθοῦ. Μεσάνυχτα.

Μέσα στὸ καπηλειό, κάτω ἀπ' τῆς μέδουσας
τὸν ἀσημένιο, κροσσωτὸ φεγγίτη, πίνουν
τὰ τσοῦρμα τῶν θαλασσινῶν.

Παρέες μπαινοβγαίνουν.
Πλημμύρα τὰ νερά. Τὰ ψάρια κάνουν
σύναξη σὲ πυροφάνι γύρω ἀγνὸ κρασί, σὲ κρύσταλλα
φασματικὰ ποτήρια. Κοπαδιαστὰ
γυρίζουν στὸ βυθὸ τῶν ναυαγῶν ...

Σιωπές, ἀγαπημένες ἀναμνήσεις.
Μέρες καὶ μέρες.
Νύχτες καὶ νύχτες.

Μέρες καὶ νύχτες στοὺς βυθοὺς ποὺ λαχταροῦν ζωή.

(1α')

Μεσάνυχτα ἀπὸ ψαροκόκαλα καὶ φύκια.
Μεσάνυχτα, μελαγχολία. Μεσάνυχτα, μὲ ὑποψίες
θανάτου. Μ' ἀλαφροῖσκιωτες μορφές τῆς νύχτας.
Μεσάνυχτα: Μικρὴ - σκυφτὴ Ἰπποκάμπη γνέφει
στὴν εὐτυχία μιᾶς στιγμῆς. Ψάχνει τὸ μυστικὸ τῆς.
Συλλαβίζει: «Μέ - σα - στὸ - κα - πη - λειὸ - Στὴ - μέ - θη -
Μέ - σα - στὸ - θά - να - το - ἦ - ζω - ἦ ...»

Μέσα σὲ μιὰ στιγμή εὐτυχίας
ποὺ συγχίζει τὴν αἰωνιότητά της!
Ποὺ συγχίζει τὰ νανάγια
μὲ τοὺς καπνοὺς τοῦ καπηλειοῦ, τοὺς ναυαγοὺς
μὲ τ' ἄγρια τοῦτα κόκαλα ποὺ ρίζωσαν
καὶ οὐρλιάζουν θάνατο στοὺς σιωπηλοὺς βυθοὺς.

Μὲ θαλασσόχορτα, μὲ βρύα καὶ μὲ μοῦσκρα.
Μὲ τὰ μαλλιά τους ἀπὸ φύκια σαπισμένα.
Νὰ φοροῦν ψηφιδωτὰ τῆς ἄρμης καὶ κοχύλια.
Μὲ πεταλίδες, ἄχινούς, μαργαριτάρια.
Ὅστρακα, χοχλάδια, χνούδια καὶ φτερὰ τῆς μνήμης.
Ντυμένοι τὴ θαλασσινὴ τους τὴν πορφύρα
οἱ ναυαγοὶ τοῦ τελευταίου πολέμου, κάτω
ἀπ' τῆς μέδουσας τὸν ἀσημένιο, κροσσωτὸ φεγγίτη
πίνουν, κερνᾶνε, τραγουδώντας τὴ ζωὴ τους.

(ιβ')

Έκει ὁ ναύκληρος τοῦ τραγικοῦ Α)Π «MARIO ROSSELLI».
Μαζί κ' οἱ ναῦτες τοῦ «ΣΤΡΥΜΩΝΑ» καὶ τῆς «ΠΡΟΤΣΣΑΣ».
Μὲς στὴν παρέα πρῶτος ὁ γιατρὸς ἀπ' τὸ «MONSTELLA»
Μὲ φεγγαροφωνή, θαλασσινὴ φωνὴ ματώνοντας «ἐδίβα στὰ παιδιά».
Έκει, μὲ τοὺς πνιγμένους κι ὁ ναυτομαραγκὸς τῆς «ΦΤΩΧΟΜΑΝΝΑΣ».
Μαζί, κ' οἱ δόκιμοι τοῦ «SAUMAREZ» καὶ τοῦ «VOLAGE».

Έκει, παρέα τοῦ βαθιοῦ νεροῦ, μονάχο, τὸ μελαγχολικὸ παιδί

Ἄπ' τὸ «LUCIANO DE MANARA».

Κι ὁ Μανταλένας, ὁ Ἕλληνας — μὲ ἄχ! καὶ βάχ!

Τῆς «MADALENA», ἡ χρυσή — καλὴ καρδιά

Νὰ τὸ παρηγορεῖ στὸ θάνατο.

Στὸ θάνατο ποὺ δὲν ἀντέχει πιά ἡ ψυχὴ του.

Στὸ θάνατο ποὺ δὲν πιστεύει μὲς τὴ μέθη του ...

Στὸ θάνατο ποὺ δὲν ρωτᾶει ποτὲ «γιατί».

Ὁ Θύμης ἀπὸ τὸν «ΠΡΩΤΕΑ», μεθυμένος νιάτα,

Ἄπὸ τὸ «VALFIORITA», ὁ δεύτερος τῆς μηχανῆς, φωτιά.

Κι «ἀγάντα σπρί ...», ὁ σκυλομούρης τῆς «ΣΟΤΖΑΝΝΑΣ»,

Κοντραμπαντιέρη γιός, κουρσάρικο μεράκι, τραγουδιστὴς
σκληρὸς τοῦ θαλασσόλυκου θανάτου.

Έκει, τὴ νύχτα τὰ μεσάνυχτα, μὲ τοῦ θησαυρισμένου
βαδιοῦ βαθιοῦ νεροῦ τὴ συντροφιά. Μὲ τοῦ βαθιοῦ νεροῦ
τ' ἀνεξιχνίαστο. Έκει, παρέα μαζί τους!

(ιγ')

Ἄσπρο, γλυκὸ κρασί γιὰ τὴ μαγεία τῆς νύχτας.
Φαντασμαγορικὰ νερὰ τῶν μεθυσμένων. Μεσάνυχτα.
Μὲ τὸ σταυρὸ νὰ φέγγει τοῦ ἀστερία, ψηλά. Ψηλά
στὰ ξασπρισμένα μέτωπα ἀπ' τὸ χρόνο. Μὲ τὸ κύμα
μ' ἓνα μικρὸ — χρυσὸ ψαράκι νὰ κρυφοπηδάει ἀπόψε
μέσα στὶς ἄδειες κόγχες τῶν ματιῶν τους.
Νὰ τυλίγει τὶς λεπτὲς κλωστὲς τῆς μνήμης
ἐκεῖ ποὺ πρῶτα ἀπέραντο περνοῦσε
τὸ θαλασσινὸ τους βλέμμα.

Ἐνα χρυσὸ — μικρὸ ψαράκι

Ὅλο κέφι, ὅλο μνήμη

Ὅλα τὰ ὄνειρα τῆς ζωῆς!

Αἰφνίδιο κάτι.

Πέρασμα ἀστραπιαῖο.

Ἢ ζωή...

Στὸ καπηλειὸ τῆς Μέδουσας. Στὸ μαγικὸ βυθό.

Μὲ δυνατὰ κρασιά ποὺ δὲ χωροῦν τὸ θάνατο.

Ἀλαφροῖσκιωτοι. Ἀλαφροῖσκιωτη ὑποψία σπαράζει
τὴν κιθάρα τοῦ κερκυραίου τραγουδιστῆ, καθὼς
μὲ τὰ χρυσὰ του δάχτυλα ψαύει τ' ἀέρινο
χτυπάει τὸ κόκκινο φτερὸ τῆς νοσταλγίας,
μὲς στὸ τραγούδι τῶν παράξενων συντρόφων.

«Μπαῖα, ὦ, Μπαῖα».

Ὅνειρα ἀπὸ θαλασσινὸ νερό.

Στέγες ποὺ τὶς κουρέλιασαν οἱ χίμαιρες.

Κόσμος ποὺ ζοῦσε κάποτε κ' εἶναι σπαρμένος τώρα κόκαλα

ποὺ παραπλέουν τὶς ὀχθές...

(ιδ')

Ἐξω πληθαίνουν οἱ στιγμές ποῦναι τῶν ναυαγῶν.

Σπαράζουν ράμφη καὶ φτερά τοῦ σκοταδιοῦ.

Ἀποδημητικά στὸ ἔναστρο νέφος· γυρίζουν
οἱ Νοσταλγημένες· κ' οἱ ὥρες ἔξω ἀπ' τοὺς βυθούς.

Ἡ Κέρκυρα ξυπνάει στὸ ἀλαφροπέρασμά τους.

Κ' ἐκεῖνος κεῖ ψηλὰ στὸ Κάστρο της, καρφώνει
ξεκαρφώνει τὸ θαλασσινό του μάτι. Κάνει τὸ αἷμα
φῶς· κάνει τὸ φῶς του μονοπάτι στ' ἀρχιπέλαγο.

Ἐνάντιος τοῦ κακοῦ καιροῦ, ἕνας φάρος·

φίλος στὰ πένθιμα μηνύματα τῶν πλοίων ποὺ κιντυεύουν S.O.S.

Στὰ ἔγκατα τῆς νύχτας S.O.S. S.O.S.

Σὰν παραλήρημα τῶν σπαραγμένων карабиῶν S.O.S. S.O.S.

Τώρα ποὺ ἡ θάλασσα ὁρμάει ξανὰ στὴν πόλη
φανατικά γυρεύοντας τοὺς ναυαγούς της.

(ιε')

Ξημερώνει· ὥρα νὰ γυρίσουν οἱ νεκροὶ στοὺς τάφους.
Θὰ γυρίσουν. Ἡ νύχτα κλείνεται στὰ κάστρα.

Ἡ νύχτα καταχωνιασμένη στὰ ναυάγια μαζεύει
τὸ μελάνι τοῦ ὕπνου, ἀσάλευτα. Τοῦ ἀργοῦ ὀνείρου.

Μιὰ σουπιὰ περιπολεῖ —Μάτι τῆς λήθης— γύρω
ἀπ' τὸ σιδερένιο κῆτος τῆς «Ὀμίχλης».

Ξημερώνει στὸν ἀπάνω κόσμο.

Ὁ χρόνος ὁ ἀτέλειωτος κι ὁ μυστικὸς ὁ χρόνος
χτυποῦνε τὴν καμπάνα: ἡ ὥρα πέντε τῶν ἀόρατων νεκρῶν.

Ὁράματα, χτύποι καὶ ἤχοι, ὁράματα ποὺ φεύγουν ...

Ὁράματα ποὺ φεύγουν μὲ τὰ σύννεφα ...

Νὰ φεύγουν μέσα στὴ βροχὴ τοῦ φθινοπώρου ...

(156)

Στὸ καπηλειὸ τῆς Μέδουσας. Στὸ μαγικὸ βυθό.
Μὲ δυνατὰ κρασιὰ ποὺ δὲ χωροῦν τὸ θάνατο.
Σὲ μιὰ στιγμή ποὺ θὰ ξεφύγει ἀπ' τὴν αἰωνιότητά της.
«Τί ἔρχεσαι νὰ κλάψεις θύελλα; ὦ θύμῃσες; θύμῃσες χαθεῖτε!»

Μένουν καλὰ μὲς στοὺς βαθιοὺς καθρέφτες οἱ σκιές.
(Τὶς ἀλυχτάει ὁ σκύλος τῆς Ὀμίχλης. Ὁρμάει
ὁ ναύκληρος· ὅλοι χιμοῦν ἐκεῖ· κι ὁμῶς
σπάζοντας τίς ρωγμὲς τοῦ σπαραγμένου κήτους
τὸ ἄσπονδο φῶς, περνώντας —
ἢ θύελλα εἶναι ποὺ ὅλο μεγαλώνει ...
Φίδια κυκλώνουν τὰ νερά· σφυριὰ τῶν πεθαμένων
κι ἄγρια, ἀδυσώπητα πλοκάμια ...
Κάποιες κραυγὲς στὸ τέλος: φῶς ... φῶς ... φῶς ...)

Στοιχειὸ τὸ φῶς ποὺ διαλύει τοὺς σκελετοὺς ...
Αὐτὸ ποὺ λέμε ξημερώνει ...

Στὸ καπηλειὸ, χυμένα τὰ κρασιά.
Σπασμένα τὰ κρυστάλλινα ποτήρια τοῦ ὕπνου.
Σπίτια ἀπὸ θαλασσινὸ νερό, λιωμένα.
Χαμένα τὰ ὄνειρα. Σιωπή. Σιωπή. Σιωπή.

(157)

Ἡ Κέρκυρα πάλε ντύθηκε τὴ σιωπὴ της·
κ' ἡ σιωπὴ τὸν τελευταῖο ἀντίλαλο τοῦ θρύλου.

Οἱ νεκροὶ μένουν στοὺς τάφους. Κ' ἴσως, ἀπόψε,
ποὺ ἀναζητοῦσε τὰ ἴχνη τους ἡ νύχτα, ἦρθαν.

Ἦρθαν γιὰ μᾶς!

Ἦρθαν νὰ δοῦνε ἂν μένει

Ἀγνὴ ἢ θύμῃσέ τους

Σὲ ὅλων μας τὴ μνήμη.

Ἦρθαν μόνο γιὰ μᾶς.

Ἦρθαν γιὰ νὰ μοιράσουν

Σὲ μᾶς τοὺς μεθυσμένους, τοὺς χιμαιρικούς
— σκληρὰ ποὺ βάρυνε ἡ κατάρρα τοῦ πολέμου —

σὰν τὸ ξεστὸ ψωμί στὸ πατρικὸ τραπέζι

τὴ νύχτα!

Σὰν τὸν ἄρτο. Σὰν τὸ κρασί.

Σὰν τὸ σῶμα. Σὰν τὸ αἷμα.

Σὰν τὴ θυσία τους.

Οἱ ναυαγοὶ τῆς σιωπηλῆς Ὀμίχλης.

Τὸ ὅλον πόνεμα!

Ὅταν ναυάγησε ἡ «Ὀμίχλη»

τὰ κύματα δὲν εἶχαν χέρια νὰ τὴ σώσουν.

Χέρια ἔχει τὸ πάθος αὐτῆς τῆς ἄγριας νύχτας
ποὺ κρατάει ζηλότυπα τὸ μυστικὸ τῶν ναυαγῶν της.

48)

Δε-
θά-
λίο
ἐκ-
σο-
με-
οί-
α-
κὰ
με-
ως
για-
δὲ
γαι-
μὲ
γ-
οὐ
ιο,

κῆ
η-
ι-
α-
οι
τη
ου
ι-
χι
το
ἄς
ο
ο

E-
 U
 α
)-
 U
 α
 -
 -
 8

三

3

ΚΕΡΚΥΡΑ

Ὁ Τοξότης στὰ νερά

Πλούσια ἐρωτική μέρα

Ἀφήνει τὴ γυναῖκα πὺν σχηματίστηκε μὲ τὰ θέλη του
τὸ καλοκαίρι ἀρρενωπὸ τὸν ξαναδίνει γόνιμο σὲ πάθη
ἢ θάλασσα πὺν τοῦφερνε ναυάγια
κ' ἢ ἄλλη τοῦ θαλάσσιου σφάλτου
τώρα γυρίζουν τὸν καιρὸ στοὺς προικισμένους ἥλιους.

Ὁ κυνηγὸς κυνηγώντας ἀκολουθαίει τὴν τροχιά τους
— τροχιά σιμώτερα στὴ θάλασσα καὶ ὄχι στὴ γυναῖκα —
δρόμοι κοντύτερα στὴ μεταμόρφωση κι ὄχι στὸν ἔρωτα.

Φεύγει ἀπὸ μιὰ γυναῖκα χτισμένη στὸ μεσημβρινό του
Φεύγει στὴν κοίτη μπαίνοντας μέσα στὸ σῶμα ἀκόμη
Ὅλο κοντὰ στὴν ἑναστρη τοῦ πάθους ἀγαπημένο χρῶμα
χρῶμα πὺν θὰ κερδίσει ὁ ποιητὴς
χωρὶς νὰ ξέρει ποιά ἢ ἀνακάλυψη
ὅταν γυρίζουν τὸν καιρὸ στοὺς προικισμένους ἥλιους.

Ὁ κυνηγὸς κυνηγώντας ἀκολουθαίει τὴν τροχιά τους
τροχιά στῶν ἐποχῶν τὸ ξαναγύρισμα κι ὄχι τοῦ χάους
δρόμοι σιμὰ στὴ γνώση πὺν μηνάει κι ὄχι στὴν πλάνη
Ἐσὺ μὲ βγάζεις τρυφερὴ γυναῖκα
τολμηρὸ μὲς ἀπ' τὸ ἴδιο μου αἷμα.

Ἀφήνω τὴ γυναῖκα
κ' ἔρχομαι στὴ θάλασσα μ' ἓνα δίχτυ ἀπὸ χρόνια·

κανεῖς δὲ μοῦ μιλεῖ σὰν αὐτὴ
σὲ κανένα δὲ μιλῶ ὅπως σ' αὐτὴ
κι ὅλα τὰ θυμοῦμαι. Ὅλα!

ΚΕΦΑΛΟΝΙΑ

Ἔτσι ἦρθες καὶ μὲ βρῆκες

Μεγάλη ἐρωτική νύχτα

Ἔτσι ἦρθες καὶ μὲ βρῆκες ψάχνοντας μὲς στὴ δίκλωνη σκιά μου
κ' ἐγὼ πού ἔνα πουλὶ γινόμεουν γι' ἀφορμὲς
τρούπωνα στὰ πυκνὰ μαλλιά σου νὰ μὴ μ' ἀναγνωρίσεις·

Ἔνα πουλὶ πού δὲν κατάφερνε νὰ ἐνώσει μὲ ὅλο τὸ πέταγμά του
τὴ νύχτα μὲ τὸν ἔρωτά σου
τ' ἄστρα μὲ τὴν ἀγάπη σου
πού τὴν κουβάλησες γιὰ μένα τόση.

Ἔτσι ἦρθες καὶ μὲ βρῆκες μπαίνοντας μὲς στὸν ἄλλο χρόνο μου
κάτι μετροῦσα τότε πού σωσμοὶ δὲν εἶχε
κι ἄδειαζε αὐτὸ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό μου·

Ἔνα πουλὶ τοῦ ὕψους ἱλιγγιοῦσα πέρα ἀπ' τὸ φράγμα στὸ ἄγνωστο
πέρα ἀπ' τίς νύχτες μὲ τὸν ἔρωτά σου
πέρα ἀπ' τὴν ἀνοιξη μὲ τὴν ἀγάπη σου
πού σὲ πλημμύριζε γιὰ μένα τόση.

Ἔτσι ἦρθες καὶ μὲ βρῆκες σκάβοντας γιὰ ν' ἀκούσεις τὴ φωνή μου
κ' ἐγὼ χωρὶς νὰ φαίνομαι στὸ δύσκολο καιρὸ
σὲ ρώτησα γιατί γιατί νὰ φτάσεις τώρα·

Πῶς μοῦ κρατᾷς ζεστὰ καὶ τρυφερὰ τὰ χέρια μέσα στὰ δικά σου
γιατί τόσο κοντὰ στὴν ἀπουσία μου
πῶς τόση ἀγάπη γιὰ τὸν ξένο ἐμένα
γιατί ἀφέθηκες στὸν ἄγνωστο προορισμό μου.

Ἔτσι ἦρθες καὶ μὲ βρῆκες — νὰ ταξιδεύει γυάλινο πουλὶ μακριὰ
μακριὰ νὰ γίνεῖ ψάρι νὰ μπαίνει στοὺς βυθοὺς
μακριὰ νὰ φεύγει στοὺς βυθοὺς γιὰ νάναι ὁ σκίουρος·

Μακριὰ μακριὰ νὰ σκαρφαλώνει ἀνύπαρχτος νὰ γίνεῖ πάλε ἀγέρας
ν' ἀλλάζει ἀδιάκοπα γιὰ νὰ μὴν μπεῖ ποτὲ
μέσα στὸν ἑαυτό του — πές μου λοιπὸν ἀγάπη μου
πῶς φέρνεις τόση ἀγάπη γιὰ νὰ χαθεῖς μαζί μου!

ΖΑΚΥΝΘΟΣ

Τὸ ὠραῖο βεγγαλικό μου ἄλογο Ὑστερία

Ὁ ἴδιος ἐγὼ δὲν ἀμφιβάλλω πιά. Ἀκόμα μιὰ
νύχτα σπαταλημένη ἐδῶ γιὰ νὰ τῆς φτιάξω ἕναν ἐπίλογο.

Ὁ ἴδιος ἐγὼ τῆς ἐτοιμάζω τ' ὠραῖο βεγγαλικό μου ἄλογο
Ὑστερία,
βγαλμένο μὲς ἀπ' τὴν κραυγὴ γιὰ τὸ χαμὸ καὶ τὴν ἀγάπη
νὰ γίνεῖται ἀστραπή κ' ἡ χαίτη φλόγες
νὰ κροταλίζει τανυσμένο ἐρωτικά.

Ὁχι δὲν εἶναι ν' ἀμφιβάλλω πιά, ὁ ἴδιος κατασκευαστὴς
τοῦ ἀλόγου τῆς...

Ἴσως καὶ κατασκευαστὴς τοῦ πόνου τῆς... Μὰ σίγουρα
τυραννικὸς στὴ δίνη μιᾶς ἐπιταγῆς·

Νὰ βγεῖ γυναίκα δυνατὴ γι' αὐτὴ τὴν ἀφευκτὴ Ὑστερία
πού θὰ τὴν ὀδηγήσει
ὠραῖα θὰ τὴν ὀδηγεῖ στὴν πλάνη τῆς
πέρα μακριὰ ἀπ' τὸ χάος ἐμένα.

ΙΘΑΚΗ

Souvenirs provisoires

Γιατί περιπλανιόταν μέσα στο ανατριχιαστικό πηγάδι
τῆς ἔριξα τὰ χέρια μου, τῆς τύλιξα τὴ ραχοκοκαλιά
τὸ κακοφορμισμένο ἀπὸ δημόσιες ἁμαρτίες κορμί της.

Τὴν εἶδα τότε (ἄλλος ἀγώνας
μὲ τὸ θάνατο) νὰ μ' ἀγκαλιάζει ἐρωτικά.

Εἶδα μαῦρα φυτὰ καὶ τρόμους κάτω ἀπ' τὰ βλέφαρά της
μικρά, στρυφνά, τραυματισμένα ζῶα πίσω ἀπ' τὸ βλέμμα της.

πρόσωπα τῆς σφαγῆς γογγύζαν
μορφές, ἀθῶες μορφές γιὰ τὴ θυσία τῆς παρθενιάς.

κι ὅμως στὰ μάτια της
δὲν ἦταν τῆς καταστροφῆς ἢ ἀράχνη ποὺ ὕφαινε

κι ὅμως στὰ μάτια της
ὅλη ἡ ποίηση...

Ἦστερα μολυσμένα νερὰ τοῦ ποταμοῦ, τῆς μάχης μὲ τὰ πάθη της
ἔσερναν μέσα τους, κυλοῦσαν, ξεσποῦσαν τὰ τεράστια μάτια
τὰ πέτρινα βλέφαρα, τὰ πέτρινα μάτια
τὰ ἐρωτικά, ὀργισμένα μάτια της.

ΠΑΞΟΙ

Σῶμα σὲ ἱστοὺς ἀράχνης

Εὐπορη στιγμὴ τοῦ ἔρωτα

Εἶναι μιὰ ἀνεύρετη φωτιά
στὸ σῶμα σου
καὶ τὸ τυλίγω μὲ τὰ χέρια τώρα.

Πότε τὰ χέρια πότε οἱ στίχοι μου
καλὰ τὸ ψάχνουν πιὸ βαθιά
καὶ θὰ τὴ βροῦν τὴ φλόγα.

Ἦπάρχει ἀπὸ φωτιά τὸ σῶμα σου
γιὰ ν' ἀναπέμπονται ὀρυκτὰ
γιὰ νὰ φεγγοβολοῦν οἱ στίχοι μου.
ἴδιοι μὲ ἱστοὺς ἀρσενικῆς ἀράχνης
ὕφαινονται τυλίγονται
καὶ θησαυρίζουν
μόνο ἀπ' τ' ἀνεύρετο χρυσάφι του
ποὺ ἐγὼ τὸ ξέρω
μόνο.

Κάτι μεταξύ ψαριοῦ καὶ ποιητῆ

Ψάπφα, ὦ Ψάπφα, καημὲ τοῦ Πήγασου
ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΙΚΕΛΙΑΝΟΣ

Ἐσὺ τότε μάς ἀφηνες, μάς ἔφευγες
Ὅλο μάς ἔφευγες κ' ἐρχόσουν ἄλλη ...

Κ' ἡ θάλασσα τότε μᾶς ἔφερενε
 Ὅλο μᾶς ἔδειχνε τὰ κύματά της πέρα ...

Κάτι μεταξύ ψαριοῦ καὶ προτομῆς
Κάτι μεταξύ ψαριοῦ καὶ ποιητῆ ...

Γυναίκα ἀπὸ τῆ θάλασσα ἔφερνε
Γυναίκα ἀπὸ τὴν ποίησιν ἔδειχνε ...

Ἑσένα...

ΚΥΘΗΡΑ

Κυθερεία 'Αφροδίτη, 1962

Ὁ ἔρωτας γυναῖκα
σὲ λογαριάζει
ὅν τοῦ μπορεῖς ἀκούραστη
ἀπ' τὰ σεῖτρα
τοῦ καταχωνιασμένου
ἐντόμου σου
νὰ μένεις.

1880 1881 1882 1883 1884 1885 1886 1887 1888 1889 1890 1891 1892 1893 1894 1895 1896 1897 1898 1899 1900

ΥΣΤΕΡΟΛΟΓΟΣ ΚΑΙ ΟΜΟΛΟΓΙΑ

Μετά την «Ακατοίκητη νύχτα» συγκεντρώνω σέ δι-
βλίο — μέσα στον ίδιο χρόνο — τὰ ποιήματα τῆς θά-
λασσας. Ἡ ἀπόφαση γιὰ τὸ διπλὸ αὐτὸ φανέρωμα, ἃς
βρεθεῖ στὴν ἔγνια μου ἴσως πὼς θὰ πρεπε νὰ δώσω
κάποτε συγκεντρωμένη τῇ δουλειά μου· χρόνια σκορ-
πισμένη σὲ διάφορα ἔντυπα. Ἐκανα καὶ σὲ τοῦτα τὰ
ποιήματα μερικές ἀλλαγές καὶ ξαναμοίρασα καὶ διόρ-
θωσα τοὺς στίχους. Αὐτὰ στὸ 1ο καὶ 2ο μέρος ποὺ εἶ-
χαν δημοσιευτεῖ χωριστὰ τὸ ἴσον ἀπὸ τ' ἄλλο. Ἀκολου-
θοῦν τὸ 3ο καὶ 4ο σὲ πρῶτο φανέρωμα διβλίου ἐδῶ.
Λέω 4ο μέρος, ἐνῶ εἶναι ἓνα μόνο ποίημα· αὐτὸ ἀκρι-
βῶς ποὺ μερικὰ χρόνια πρὶν ὥραϊα ἴσως ἔδγαλε ἀπὸ
κάθε στίχο, ἀπὸ κάθε λέξη, ἀπὸ κάθε ἀνασασμὸ τοῦ
ἄλλα κι ἄλλα, γιὰ κείνη ποὺ τὰ μαγνήτιζε· τῇ θάλασ-
σα, θέβαια: τὸ θαυμαστὸ Αἰγαῖο πρῶτα, ποὺ ἀπὸ μα-
κρόχρονο ὄνειρο γίνηκε ἐλληνικὴ πραγματικότητα.
Θέλω νὰ πῶ πὼς μόλις εἶχαν λευτερωθεῖ (1946) τὰ
Δωδεκάνησα· νὰ μὴν τὰ τραγουδήσω; (Μὰ τὸ τρα-
γούδι σώζει καὶ συντηρεῖ στὴν ψυχὴ τῶν λαῶν τὴν
ποίησιν. «Τὰ τραγούδια μας» τιτλοφορεῖ διβλίο τοῦ δ
Γ. Ἀποστολάκης· καὶ στίς 365 σελίδες τοῦ πραγμα-
τεύεται Σολωμό). Ἐνῶ τὸ Ἰόνιο εἶναι πάντα κάτι ἄλ-
λο· εἶναι αὐτὸ ποὺ δὲ ζεῖ χωρὶς τοὺς ποιητὲς τοῦ· δὲ
ζεῖ τὸ Ἰόνιο χωρὶς ἔρωτα. Χάρισμά τοῦ λοιπὸν καὶ τὰ
ἑφτά ἐρωτικά μου ποιήματα. Ὅσο γιὰ τὸν τίτλο τοῦ
διβλίου, μένει ἀπαρχῆς καὶ γιὰ πάντα ὁ ἴδιος: Ἀπὸ
τῇ θάλασσα.

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

1	
ΑΙΓΑΙΟ	Σελ. 13
2	
ΤΟ ΝΑΥΑΓΙΟ ΤΗΣ ΟΜΙΧΛΗΣ	» 37
3	
ΙΟΝΙΟ	» 59
4	
ΥΔΡΑ	» 71
ΥΣΤΕΡΟΛΟΓΟΣ ΚΑΙ ΟΜΟΛΟΓΙΑ	» 73

948)

Δε-
σθά-
βλίο
έκ-
τόσο
ουμε
τοί-
ρά-
ιακά
με-
μωσ
για
δὲ
ίναι
μέ
ύγ-
πού
αίο,

ική
ιη-
πι-
ια-
Οί
τη
του
γει-
ται
τό
ας
νο
μα

με-
ού
τα
ο-
ού
αί
τα
ς-
ε-
κ-
σε

te
it
e
s,
it
s,
s.

6

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ Ι. Δ.

Α' Ποιήματα

1946. 'Από τή θάλασσα α' έκδοση
 1951. » β' έκδοση
 1952. Τò ναυάγιο τῆς 'Ομίχλης
 1962. 'Ακατοίκητη νύχτα

Β' Μεταφρασμένα

1949. 'Ο όργισμένος ποιητής
 τοῦ Benjamin Fondane

'Ετοιμα για τύπωμα

- «X. A. Donnet, ο βομβαρδισμός μιᾶς ἄμαχης πολιτείας» (Δέκα μικρά κείμενα· μαρτυρίες τῆς καταστροφῆς)
 «Τò βλέμμα καὶ ἡ κραυγή τῶν ἄλλων» (Μεταφράσεις ξένων ποιητῶν)
 «Δογοτεχνία καὶ Ψυχολογία», μελετήματα ('Απόψεις ἑνὸς νέου ἀνθρωπολογικοῦ προβληματισμοῦ)

Δε-
ισθά-
βλίο
ν ἐκ-
τόσο
ζουμε
ατοί-
κρά-
ιακά
ς με-
δμως
ργια
ν δὲ
εἶναι
ή, με
σύγ-
πού
αίτο,

Σ

ρική
οιη-
υτι-
δια-
Οί
ντη
του
πει-
εται
στό
μᾶς
ονο
σμα

με-
τού
ῶτα
πο-
τού
καὶ
ἔσα
ου-
νέ-
μα-
αξε

ve
nt
ée
ls,
nt
s,
e.

ας

Δε-
σθά-
βλίο
ν έκ-
τόσο
ου με
τοί-
γρά-
ιακά
ς με-
δμως
ργια
ν δέ
είναι
), με
τύγ-
πού
αίο,

Σ

ρική
οιη-
υτι-
δια-
Οί
ντη
του
πει-
εται
στό
μάς
ονο
σμα

με-
τού
ότα
πο-
τού
και
έσα
ου-
νέ-
μα-
αζε

ve
unt
rée
ls,
nt
ts,
le.

as

ΤΟ
ΒΙΒΛΙΟ
«ΑΠΟ ΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ»
ΤΟΥ ΙΑΣΟΝΟΣ ΔΕΠΟΥΝΤΗ
ΤΥΠΩΘΗΚΕ ΤΟ 1962
ΣΤΟ
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟ
ΑΝΤ. ΚΟΥΛΟΥΜΠΗ & ΥΙΩΝ

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ «ΑΚΑΤΟΙΚΗΤΗ ΝΥΧΤΑ» (1948)

Θυμάμαι πώς για τὸ προηγούμενο βιβλίο τοῦ Ἰάσ. Δε-
πούντη «Ἀπὸ τῆ θάλασσα» εἶχα μιλήσει μὲ θερμότητα. Αἰσθά-
νομαι ἓνα εἶδος εὐγνωμοσύνης σήμερα ποὺ τὸ καινούργιο βιβλίο
του, ὄχι μόνο δὲ μὲ διάψευσε, ἀλλὰ καὶ παρουσιάζει μιὰν ἐκ-
φραστικὴ πληρότητα καὶ πρόοδο τέτοια, κ' ἓνα ὕφος τόσο
προσωπικὸ κιόλας, ποὺ δίκαια θὰ πρέπει νὰ τὸν λογαριάζουμε
σὰν ἓναν ἀπὸ τοὺς καλύτερους νέους μας ποιητές. Ἡ «Ἀκατοί-
κτη νύχτα», εἶναι ἔξι ποιήματα – ἐκτὸς ἀπὸ δύο ἄλλα μικρά –
ποὺ ἔχουν ἔντονο τὸ χαρακτήρα τῆς ἐλεγείας. Στὰ ἐλεγειακὰ
αὐτὰ ποιήματα, ὁ γνώριμος τόπος τῆς τρυφερότητας, τῆς με-
λαγχολίας καὶ τῆς ἀπελπισίας κάποτε, μιᾶς ἀπελπισίας ὅμως
ποὺ ποτὲ δὲν φτάνει τὸν πεισιθανατισμό, παίρνει μιὰ καινούργια
φωνή καὶ ἓνα καινούργιο πρόσωπο, ποὺ, παρ' ὅσο κι ἂν δὲ
μᾶς θυμίζει τίποτε τὸ ἐλληνικὸ, ὥστόσο δὲν παύει νὰ εἶναι
γνήσια κι ἀτόφια ἐλληνικὰ. Νομίζω πὼς μιὰ τέτοια φωνή, μὲ
τόσο χαμηλοὺς τόνους, γιὰ πρώτη φορὰ ἀκούγεται στὴ σύγ-
χρονη ποίησή μας. Τίποτα δὲν εἶναι πιὸ ἀπλὸ ἀπ' αὐτὸ ποὺ
μᾶς τραγουδᾷ ὁ Δεπούντης. Μὰ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι ὠραῖο,
εἶναι συγκινημένο κ' εἰλικρινές... Ποίηση.

ΑΡΗΣ ΔΙΚΤΑΙΟΣ

Ὁ Ἰάσων Δεπούντης εἶναι ποιητὴς μὲ περιστὴ ἐσωτερικὴ
καλλιέργεια καὶ μὲ ἰδιότυπη εὐαισθησία. Στὸ βῆθος τοῦ ποιη-
τικοῦ του λόγου ἀνακαλύπτει κανεὶς μιὰ διακριτικὴ θρησκευτι-
κότητα, μιὰ ἔγνοια περισυλλογῆς τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τῆ δια-
σπορὰ γύρω ἀπὸ τὸν ἄξονα μιᾶς ἐμπράγματος ἀγάπης. Οἱ
καθαρές αὐτὲς στιγμὲς μέσα στὴ συλλογὴ τοῦ Ἰάσ. Δεπούντη
ποὺ μᾶς δίνουν τὴν εὐκαιρία νὰ ἐκτιμήσουμε τὴν ποιητικὴν του
ἰδιοσυγκρασίαν βρίσκονται στὸ ποίημά του «Ἀνοιξιὰτικο ἐπει-
σόδιο γ'». Ἐξάλλου τὸ ποιητικὸ του κλίμα ποὺ διακρίνεται
γιὰ τὴ συγκρατημένη του εὐγένεια, τὸ βρίσκουμε κυρίως στὸ
ποίημά του «Πνεῦμα ἄγρυπνο στὴν καταιγίδα». Ὁ ποιητὴς μᾶς
δείχνει πόσο λεπτὸ, πόσο εὐθραυστο, ἀλλὰ καὶ πόσο ἐπίμονο
στὴν ἀποστολὴν του ποὺ τὸ βασανίζει εἶναι αὐτὸ τὸ πλάσμα
ποὺ λέγεται ποιητὴς.

Ν. ΒΡΕΤΤΑΚΟΣ

Ὡστόσο ἦρθε ὁ καιρὸς τῶν οἰκοδόμων. Χρειάστηκε νὰ με-
σολαβήσει μιὰ καταστροφή. Καὶ ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ χάσμα ποὺ
ἄνοιξε ὁ σεισμός, ὀρθώθηκε κατακόρυφη ἡ δημιουργία. Πρῶτα
ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ ποιητῆ. Ὁ ποιητὴς πάντα προπο-
ρεῖται καὶ ἀνοίγει τὸ δρόμο. Ὁ μεστὸς λυρικός λόγος τοῦ
Ἰάσ. Δεπούντη εἶναι μιὰ γνήσια κερκυραϊκὴ φωνὴ πάνω καὶ
ἔξω ἀπὸ τὰ τείχη. Μ' αὐτὸν συνεχίζεται μιὰ παράδοση, μέσα
στὸ σύνορο τῆς ἐποχῆς. Ἡ Κέρκυρα δηλώνει ξανά τὴν παρου-
σία της, ὄχι σὰν ἓνα παρελθόν, ἀλλὰ σὰν μιὰ πάλλουσα συνέ-
χεια. Αὐτὸ δὲν εἶναι λίγο γιὰ μιὰ περιοχὴ, ποὺ μὲ τὴ δογμα-
τικὴ ἀκαμψία τῶν φανατικῶν τῆς ἀντιμεταρρύθμισης, βάσταξε
στὴ ζωὴ τὸν 19ον αἰῶνα ὁλόκληρα 150 χρόνια.

Μ. Ι. ΔΕΣΥΛΛΑΣ

Recueil de huit poèmes élégiaques. Le silence conserve
ici son sens accablant, mais, le fait de la mort s' imposant
au poète par-delà la notion du deuil, sa conscience déchirée
s' ouvre à une subjectivité nouvelle où des états seconds,
des éléments naturels ou des objets familiers le sollicitent
d' entreprendre un nouveau langage, fait de mots compacts,
qui cheminent comme par la poussée d'une sève végétale.

(Ἀπὸ τὸ Ἀναλυτικὸ Δελτίο Ἑλληνικῆς Βιβλιογραφίας
τοῦ Γαλλικοῦ Ἰνστιτούτου).

